

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Maddrax-08-Spici_kral.PDB

PDB Name: Maddrax-08-Spici_kral

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXT

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 8.6.2004

Modification Date: 8.6.2004

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

Nad potměšile bublající slatinou a křovím, jež obklopovalo Chrám Spícího krále, se třepotala modravá mlha. V bledém měsíčním světle se zvedala a zase klesala, jako by si to s ní hrál dech nějakého temného boha. Vypadalo to strašidelně.

Naproti tomu na druhé straně slatiny byly kontury stromů a jejich větví jasné jako sklo. Za maskovací stěnou z větví a listoví se se zataženou hlavou a nastraženými ušima krčil Sepp Nüssli, nejlepší špion ve službách Šedých Eminencí. S tím, že je také jejich jediný špion, se Sepp samozřejmě nikde nešířil. Byl důležitý muž, to věděli všichni. Když si vykračoval ruinami starého města Züri, všichni zde bydlící lidé před ním uctivě smekali a tak mu vzdávali čest. Protože Sepp nebyl jenom ten nejlepší špion Šedých Eminencí, ale také jejich synovec.

Že tady dřepěl už od soumraku, to by se ovšem Šedým Eminencím nijak nelíbilo. Místo aby se tady v měsíčním světle tahal za nos, měl by se raději sebrat a ve stínu toho velkého cedru se šikovně připlížit nahoru k Chrámu. Aby splnil rozkaz, který dostal dnes ráno.

Dostaň se k pevnosti Broglianů a zjisti, co za obranná zařízení tam mají.

Sepp se otřásl. Chrám, ležící v jeho zorném poli, byl zahalen velkými tajemstvími a hlídán lidmi, kteří vlastnili speciální zbraně. Dříve - to věděl z vyprávění pamětníků, kteří to věděli zase od svých pamětníků - byli strážci Chrámu úplně obyčejní Suizzani. Ale kdysi v té době, tak asi před šestnácti generacemi, zakladatel jejich dynastie cosi v temných hlubinách starého chrámového zdiva objevil, cosi, co jemu i jeho tlupě propůjčilo obrovskou moc.

Hromovky spícího krále!

I při pouhé myšlence na tu věc se Sepp musel znovu otřást. S hromovkami nebyla žádná legrace. Byly ze železa, hlasitě bouchaly, dělaly v lidské kůži velké díry a často také někoho srazily mrtvého k zemi. V

celém světě, obklopeném sněhem pokrytými horami, tedy v Züri, nikdo nebyl tak mocný jako řádové bratrstvo Broglianů. A bohatí byli také. Jejich bohatství i moc měly základ v prastarém vědění, které žárlivě střežili už po šestnáct generací. A přirozeně i v jejich hromovkách.

Sepp si povzdechl. Pak se zhluboka nadechl, ignoruje třas ve svých kolenou, a rychle proběhl vysokou travou, která mu dosahovala až k nosu. Zakrátko už zahlédl zdi, obklopující Chrám. Kolem něj našťestí vířila modravá mlha, kterou bažina neustále vyplivovala. Brzy jí byl Sepp tak dokonale zahalen, že měl co dělat, aby si viděl na špičku nosu.

Když se dostal ke zdi, zaslechl tichý kovový řinkot, který byl slyšet vždycky, když byl člověk v blízkosti nějakého Brogliana. Oblékali se totiž do lesklého plechu, který ve formě plátu pokrýval jejich hrudník, a na hlavě nosili helmu. Platili za téměř nezranitelné. Kdo se s nimi pustil do křížku, musel mít pořádně tvrdou lebku, protože i jejich rukavice byly z plechu a uměly dávat smrtící rány.

Sepp se těsně přimkl ke zdi, zadržel dech a nastražil uši. Žádné pochyby, hned za kamennou zdí bylo slyšet kroky jednoho strážného. Seppovi vyrazily vzrušením na čele kapky potu. Naslouchal tlumenému bušení svého srdce a proklínal svou velkohubost, s níž dnes ráno odpověděl svému strýci na jeho otázku, zda se cítí dost odvážný k tomu, aby pronikl do Chrámu nepřítele a zjistil tam některé důležité informace. Jako například, zda už Brogliani vědí, že jejich poslední výprava padla do drápů stepních guulů.

Už pomyšlení na guuly vedlo k tomu, že Sepp začal málem zvracet. Ale honem se sebral. Nebyl tady přece proto, aby se nějakými obscénními zvuky prozradil a nechal se chytit. Byl tady proto, aby sloužil Šedým Eminencím, protože mu naznačily, že ho povýší na hlavního špiona, jestli tento úkol splní.

Kromě toho byl tady i proto, aby všechno, co nebylo zrovna přinýtované nebo přibité, nechal zmizet ve všech 164 tajných kapsách svého pláště. Sepp trpěl totiž jistou trapnou chorobou, o níž našťestí nikdo nevěděl: denně ho několikrát přepadlo bolestné svědění na zadní části jeho těla, které mohl zmírnit jenom tak, že vzal něco, co mu nepatřilo. Protože po celý dnešní den byl sám a venku a neměl tedy žádnou příležitost, aby se věnoval tomuto naléhavému puzení, připravovalo ho úporné svědění téměř o rozum. Když uslyšel, že kroky strážného se vzdalují, proklouzl jako stín podél kamenné zdi až tam, kde byla přerušena vraty. Sestávala z železných, do výše trčících tyčí, tvořících mříž, nahoře vybihajících do strašlivých ostrých hrotů jako kopí. Sepp vrhl zkoumavý pohled dovnitř. Zahlédl prostranství porostlé plevelem a křovím a dvě obrovské postavy. Měly na sobě sandály, zelenobíle kostkované kilty, helmy, stříbrné hrudní pancíře a stály před širokým mramorovým schodištěm, které vedlo do Chrámu. K tomu třímaly v rukou blyštící se meče a na jejich opascích visely obávané hromovky, před nimiž je bezpodmínečně nutno mít se na pozoru.

Chrám za nimi byl tmavý a tichý, ale Sepp věděl, že zdání klame. Kněží za tmavými zdmi tam bezpochyby prováděli své odporné rituály, při nichž zapřísahávali svého spícího krále a čekali na jeho probuzení, aby on, jak říkalo proroctví, "panoval na zemi nad všemi lidmi a vší zemskou havětí."

Kdy měl přijít ten den, v němž měl spící král procitnout, nebylo Šedým Eminencím známo, ale předpokládalo se, že už není daleko. V posledních týdnech si totiž už tak dost namyšlení řádoví bratři ještě nafoukaněji maširovali ulicemi Züri. Dalo se tedy s největší pravděpodobností očekávat, že se v blízké budoucnosti něco stane.

Šedé Eminence ovšem nevěřily, že spící král vůbec existuje. Pro ně to bylo jenom něco jako strašák, kterého Brogliani vymysleli, aby se udělali důležití. Tvrzením, že oni jsou garda krále všech králů, si chtěli patrně jenom ještě víc upevnit své nároky na vládu nad kantoynem. Kromě toho ani žádný ze Šamanů, kteří občas přicházeli z hor, nikdy o žádném spícím králi nic neslyšel.

Sepp se přikláněl k názoru Šedých Eminencí, protože byly staré, chytré a moudré. Přikláněl se vůbec ke všem mezi jeho soukmenovci populárním názorům a míněním, což mělo co dělat s tím, že jeho vlastní rozum nebyl zrovna moc slavný a bylo vždy nejlepší mluvit tak, jak si to mocní přáli.

Z tohoto důvodu byl také připraven provést svůj krkolomný úkol naprosto sám; kdyby byl měl s sebou nějakého společníka, brzy by muselo být jasné, že Sepp vlastně nemá ani potuchy, jak se dostat do Chrámu, mřížovím jehož vrat mohl právě tak akorát prostrkávat svůj nos. Jako kopí špičaté tyče mu naháněly strach. Jak se jenom přes ně dostat?

Najednou mu něco křáplо za zády. Seppovy ruce se pustily tyčí a on ztratil rovnováhu. Dříve ještě než si mohl uvědomit, co se děje, ležel nosem v hlíně. Ke svému velkému překvapení zjistil, že mřížová vrata

jsou teď za ním. Právě tak jako obrovská, temná a zlověstná postava jednoho Brogliana, který mezitím ukončil svou obchůzku kolem okrsku Chrámu a hvizdem ohlásil strážcům ve vnitřním dvoře, že je zase tady.

Přemožen užaslým ohromením - a strachem - se Sepp přitiskl k zemi a teprve nyní mu došlo, že vzhledem ke své drobné, štihlé postavě se mu podařilo propadnout mezi tyčemi mříže dovnitř.

Sternefoifi! pomyslel si.

Asi myslel trochu víc nahlas, protože se strážce před bránou nevydal hned dál, aby pokračoval v obchůzce, ale zastavil se a zeptal se: "Je tu někdo?"

Ve svém zmatku mu Sepp málem dal odmítavou odpověď, ale v poslední chvíli si strčil pravou pěst před ústa, a tak svůj hlas utlumil.

Podezíravý strážce přistoupil s bručením blíž. Sepp se ještě víc přitiskl k zemi. Prakticky úplně splynul se štěrkem a bujně vyrážejícím plevellem. Pak slyšel, že strážce přistupuje k vratům a něco si pro sebe brumlá.

Seppovo srdce tlouklo jako zběsilé.

Byl přesvědčen, že ho v kovu oblečený strážce musí určitě slyšet. Když se v celé své strach vzbuzující výšce naklonil přes hroty mříže, dostal Sepp nápad, který také hned na místě provedl; vydal ze sebe vilný chropot fleggiho samečka, protože v tom byl, jak by mohlo dosvědčit celé Züri a obzvlášť hosté zdejších výčepů, prostě úplná špica.

Fleggy byly okřídlená stvoření, černá, chlupatá a velká asi jako meloun. Kladly svá vajíčka do masa ještě živých hostitelů, aby ti pak jejich larvám sloužili jako potrava. Obvykle jenom bzučely, ale když se rozohnily, vydávaly chroptivé zvuky, které znal každý.

Seppovo chrochtání zřejmě strážce uklidnilo, protože zabručel ještě jednou, vysmrkal se k mříži (a na Seppovu černou špičkovou masku) a vrátil se nazpět, aby se znovu dal do obcházení kolem chrámu Spícího krále.

Sepp vydechl. Ještě tak minutku zůstal ležet. Když se kroky strážného vzdálily, zvedl se a nehlučně jako týdenní mladá taratsa přeběhl vnitřní dvůr. Při tom si dal záležet, aby se nedostal příliš blízko k mramorovému schodišti, na němž konali svou povinnost ti dva strážci, které viděl předtím.

Jako na sametových tlapkách se proplížil hustým křovím a obešel Chrám, až našel zadní dveře, které však k jeho smůle byly zavřené. O pár kroků dál už měl větší štěstí, protože narazil na okno, které zřejmě zapomněli zavřít. Sepp se rychle rozhlédl kolem sebe, pak jeho pohled spočinul na prázdném soudku, ležícím poblíž. S tlumeným hekáním (nechtěl se přece prozradit) ho odtáhl k oknu a tam ho postavil. Za okamžik už byl v okně a jeho oči slídily po luxusní, koženým nábytkem vybavené místnosti. Přehoupl se přes parapet a spustil se bez hluku k podlaze.

Ani o vteřinu ne příliš brzy, jak se ihned ukázalo, protože sotva se stačil ukrýt za jedním z mohutných křesel, otevřely se dveře a vešli tři brogliánští řádoví bratři, zahalení v hnědých kutnách a kápích. Zaujali místa v kožených křeslech a několikrát si odkašlali. Sepp natáhl uši a poslouchal.

"Hrrumpf," řekl první Broglian.

"Hrrumpf," řekl druhý.

"Hrrumpf," přidal se třetí.

Bylo to opravdu úžasně zajímavé, co všechno se špioni Suppova kalibru při své tajné a nebezpečné činnosti občas dovídali!

"Hejtnan Bluntschli by už měl být se svým komandem dávno tady," pokračoval první.

"Pomalu si začínám dělat starosti," řekl druhý.

"Jsem pevně přesvědčen, že expedice do stepi byla fiasko," mínil třetí.

Sepp, který se krčil za křeslem třetího Brogliana a namáhal se ztišit bušení svého srdce, se ptal sám sebe, co to asi je to fiasko, protože toto slovo ještě nikdy neslyšel.

"Ale my naléhavě potřebujeme to olovo, co měli koupit, abychom mohli odlít nové patrony," řekl první.

Sepp neměl tušení ani co to jsou patrony, ale ve spojitosti s odlít předpokládal, že se zřejmě jedná o nějaké pití. Pak ho napadlo, že se Šedé Eminence dnes ráno opravdu zmínily o jistém "hejtnanu Bluntschlim a jeho expedici" v souvislosti s těmi guuly, co žijí ve stepi. Když Sepp pomyslel na guuly, začalo být jeho svědění úplně nesnesitelné. Nutně potřeboval něco ukrást. Co ale?

Zatímco se ti tři kněží sklonili dopředu a tlumeně mumlajíce pokračovali ve své rozmluvě, Seppův zoufalý pohled přelétal po místnosti sem a tam, až se zastavil na zlatém svícnu, stojícím docela blízko na malém stolku. Naštěstí ty tři démonicky černé svíce v něm nebyly zapálené. Sepp se se zadrženým dechem spustil na všechny čtyři a lezl, bolestivě svědicí zadek stisknutý, přes tmavý wakudí koberec za zády Broglianů přes místnost.

Když už si myslel, že je s ním konec a že snad bude muset explodovat, vystrčil hlavu nad dřevěný stůl se svícem a natáhl po něm svou špinavou tlapku, aby ho "stopil".

"Hrrumpf," řekl první kněz.

"Hrrumpf," řekl druhý kněz. "Vidíte to samé co já?" zeptal se třetí kněz.

Sepp měl dojem, že ho snad v příštím momentě trefí šlak, protože pohledy mužů v kápích byly upřeny právě na něho.

Gopferdammi, pomyslel si.

"Vím, jak to musí vypadat," řekl rychle a nervózně polkl. "Ale můžu to všechno vysvětlit..."

Měsíc na nebi byl bledý jako vosk. Táhl přes něj mraky. Jednou vypadaly jako žlutý kouř, potom zase byly těžké a tmavé. Mnohé se podobaly d'áblům, čarodějnicím a bájným předpotopním zvířatům.

Ale ať už po obloze táhlo oblačných strašidel kolik chtělo, na zemi se nepohnul ani lísteček a nezatřepetalo se ani stéblo trávy. Mezi nehybnými siluetami ojedinělých stepních stromů se ještě drželo stísnující denní vedro, prosycené vůní dřeva, pryskyřice, listů i květů.

Když Matthew Drax ostražitě zvedl hlavu, zachytil jeho nos pach freků, kteří klidně a majestátně kráčeli stepí před ním - tmavozelené, jemnou srstí porostlé obří kobylinky, velké asi jako velbloud. Kočující kmeny nomádů a kupci rádi používali těchto mírných obřích hmyzů jako jízdních a nákladních zvířat.

Lehce naložení mohli frekové dělat skoky až třicet metrů dlouhé a některé úseky cesty i letět. Že nyní nedělaly ani jedno ani druhé bylo proto, že nesly na hřbetech těžké břemeno. Celé stádo patřilo kupci Achmazovi, který pocházel z Doyzlandu. Vracel se právě z jižního Středomoří a byl na cestě domů, aby zde udal své zboží. Také Matt byl na cestě do někdejšího Německa, a proto se on i Aruula ke karavaně připojili.

Stín dalšího oblaku padl na starou karavanní cestu; přes půlměsíc na obloze se přetahovala děsivá dračí hlava s dlouhou černou hřívou.

Před nepříliš dlouhou dobou byl velitel Matthew Drax stíhacím pilotem US Air Force. Až do dnešního poledne však nic na něm bývalého letce nepřipomínalo. Než se jedna žena z Achmazovy družiny během cestovní zastávky neujala jeho roztrhané uniformy a s jehlou a nití ji znovu dala do pořádku. Také jeho světlé vlasy, které mu po čtyřech měsících sahaly až po ramena, měly nyní zase znovu vojenský krátký sestřih.

Mattovy modrozelené oči spočívaly na stíhlé černovlasé ženě, která seděla před ním ve frečím sedle a řídila jízdní zvíře. Že uplynulé měsíce vůbec přežil, byla v neposlední řadě zásluha Aruuly, která ho našla v horách ve vraku jeho stratosférického tryskového letadla a zachránila ho před dvěma hladovými taratsami.

Od té doby byli spolu. Matt sice přesně nevěděl, jak je Aruula stará, ale odhadoval ji tak na začátek dvacítky. Že se jí lehce dařilo naučit se jeho řeči, mělo patrně co dělat s tím, že měla telepatické schopnosti. K tomu se prokázala v mnoha nebezpečných situacích jako pravý bojovník, na kterého byl spoleh a jemuž bylo možno bez pochyb svěřit život. Jen od svých poněkud nekulturních stolovacích návyků nechtěla upustit.

Mattův pohled přelétl k muži, který na hřbete dalšího freka klusal vedle něho. Achmaz byl silný chlapík s hrubou kůží, četnými jizvami a hustou černou hřívou, plynule přecházející v plnovous, v níž už místy bylo vidět první stříbrné pruhy. Čelo měl ovázáno červenou páskou a mezi zuby mu vězelo tenké černé cigáro. Připomínal trochu starého Douglase Fairbankse v němém filmu Černý korzár. V protikladu ke svým poněkud šikmookým, v kůžích a bílých turbanech oblečeným průvodcům. Získal ve své severní vlasti jisté vzdělání a procestoval mnoho zemí - například Ruland a Cinnu na východě. Byl také i v Arbě, která

ležela daleko na jihu.

Jeho poslední cesta ho přivedla do Tuurku, o němž Matt předpokládal, že se jedná o někdejší Turecko. Z Tuurku pocházeli také Achmazovi průvodci a jejich dvě ženy. Nakoupil tam oleje, látky, koření a mnoho centů kifu. Kif byl značně ceněn v kruzích vysoce postaveného panstva a dam v jeho vlasti, protože ti, kteří ho kouřili, se dostávali do veselé a uvolněné nálady. Mattovi netrvalo dlouho, aby si také vyzkoušel, o co se zde jedná. I on byl jako nějaký mladý zelenáč stále otevřen novým zkušenostem, zvláště v tomto novém, neznámém světě.

Karavana, sestávající z deseti těžce naložených freků, si i přes noční temnotu stále udržovala slušné tempo, i když zvířata vedle nákladu nesla ještě dva jezdce. Než se obrátí k severu, chtěl Achmaz udělat ještě jednu zastávku v místě jménem Züri. Proto se také vydal po staré karavanní cestě přes step.

"Je to ještě daleko?" zeptal se ho Matt.

Achmaz zavrtěl hlavou. "Zítra večer jsme tam."

"Vyplatí se tahle zkratka?"

"Určitě," řekl Achmaz. "Moji stateční Tuurka nejsou sice příliš nadšení, že jedeme touhle starou cestou, ale ušetříme si tak celý týden." Pobaveně se zasmál. "Jsou pověřiví. Bojí se jakýchsi stepních strašidel, o nichž vyprávěli jejich dědové. Ale já se raději spíš poperu s Orguudoom než s náklady na týden navíc."

Jako velice kultivovaný a vzdělaný muž ze severu Achmaz odmítal věřit na demony jako Orguudoo. Jak vykládal, došlo mezi ním a Tuurkou k prudké diskusi. Ve své květnaté řeči mluvili o zlých duších, kteří žili ve stepi - a přirozeně i o obvyklém "bezejmenném děsu", přinášejícím lidem smrt a ztracení.

Žádné konkrétní nebezpečí ovšem nemohli jmenovat - tento "bezejmenný děs" znali jen z vyprávění svých předků, kteří se před několika generacemi odvážili do hornaté země Suizzani. Ale Achmaz byl pánem karavany. On Tuurka platil, a tak nakonec prosadil svou vůli.

Přesto vypadali jeho lidé napjatě. Mattovi bylo nápadné, že stále drží ruce na svých křivých šavlicích a každou chvíli se ostražitě rozhlíží. Ptal se sám sebe, zda je snad jejich strach skutečně oprávněný. Za měsíce svého pobytu zde mnoho zažil a narazil na velký počet zmutovaných tvorů, kteří to s lidmi nemysleli nijak dobře.

Matt nepochyboval o tom, že spouštěč, který nastartoval tolik a tak značných změn, ležel v roce 2012; tehdy způsobila osm kilometrů v průměru měřící kometa Christopher-Floyd zkázu a zánik staré civilizace. Vysílala neznámé záření a dopadla na Zemi v prostoru centrální Asie. Matt předpokládal, že zřejmě zničila velkou část Ruska a Čínu. Vysoko ve vzduchu vířící masy prachu musely po dlouhá léta obklopovat Zemi jako nějaký mlžný zvon. Po zkáze musela pravděpodobně následovat doba ledová, která vrhla lidstvo nazpět do éry barbarství. Všemu dominoval boj o přežití.

Vypadalo to, že katastrofu nejlépe přečkaly krysy a hmyz, protože se z nich staly dominující druhy, zatímco lidstvo degenerovalo - mnohem víc, než jak by to mělo být možné. Jak dlouho doba ledová trvala, vymykalo se Mattovým znalostem, ale musela to být staletí. Klimatické a geografické změny, které tu až dosud viděl, svědčily o tom, že také poloha zemských pólů je jiná než dřív.

Karavana se náhle zastavila. Matt a Aruula natáhli krky. Před nimi se uprostřed stepi tyčila skalní formace. Mezi Tuurkou propuklo vzrušené štěbetání. Po krátké poradě obrátil jejich vůdce svého freka a klusal zpět k Achmazovi. Kupec si ho klidně změřil, potahuje se za své vousy. Ale čelo měl svraštělé. Vůdce Tuurka, štíhlý mladý muž s černýma očima a hedvábnými hustými řasami jménem Machomet, zastavil své zvíře.

"Achmazi," řekl zpěvavým tónem, "ty jsi dobrý muž, i když jsi zvolil tuto cestu i proti našim radám." Odkáslal si. "Ale teď jsme se dostali na místo, odkud už nemůžeme pokračovat dále."

"Co to má znamenat?" zeptal se Achmaz a napřímil se v sedle svého freka. "Chcete se snad bouřit?" Machomet se obrátil a ukázal na skalní formaci, která se před nimi zvedala ze stepi. "Tam na druhé straně za touto skalinou na nás čeká zlo," odvětil. "Jestliže pojedeme dál, dostaneme se do velkého nebezpečí. Když se ale teď obrátíme a vybereme si jinou cestu, nebudeme se muset ničeho bát."

"A co je vlastně přesně," zeptal se klidně Achmaz, "to zlo?"

Tuurka škubl rameny. Že mu slova nejdou lehce ze rtů, poznal Matt podle výrazu jeho tváře.

"To nevíme," řekl Machomet. "Ale Brahim Moudrý nám vyprávěl o jedné vizi, kterou měl už otec jeho otce. Tyto skály tam už jednou viděl."

Jak Matt věděl, byl Brahim Moudrý nejstarší Tuurka z Machometovy skupiny, jednooký muž, přibližně padesátiletý. Tuurka tvrdili, že je něco jako jasnovidec a že svým mrtvým okem může vidět věci, které nikdo jiný nevidí.

Achmaz vzhlédl nahoru ke skále a povzdechl.

"Nevím, jak je to u vás zvykem, milý Machomete," řekl pak. "Ale kdybych já v nějaké hospodě doma vyprávěl, že jsem se vrátil kvůli jakémusi vidění jednookého muže, všichni by se mně vysmáli."

Machomet nahnul ani brvou.

"Rozuměls mně, Machomete??" zeptal se Achmaz přívětivě.

Matt zadržel dech. Jak bude Tuurka reagovat? Jeho národ platil za statečný a Achmaz ho teď tady nepřímě označil jako zbabělce.

Ale Machomet se ukázal jako vzor dokonalého sebeovládání. "Jestli se to bohyni Zuleyce líbí, budeme i přesto všemu nebezpečí vzdorovat."

Achmaz se zasmál. "Takhle se mně to líbí víc." Rozhlédl se kolem a krátce pohlédl na stříbrný měsíc.

"Pro dnešek už toho máme dost. Složte zboží a rozbijte tábor. Potom půjdeme k té skále a podíváme se, jestli se za ní opravdu skrývá něco zlého."

Při pohledu zblízka vypadala osamělá skalní formace vyšší než se zdálo z dálky.

"Pěkně příkré," mínil Achmaz, když si zkoumavě změřil skálu. "Vylezme nahoru." Se svižností, jakou by u něj Matt nikdy nepředpokládal, sklouzl ze sedla a skočil na zem. Matt, Aruula, Machomet a ostatní Tuurka následovali jeho příkladu a vytasili své zbraně.

Výstup proběhl snadno. Achmaz se ohlédl k tábořišti, které bylo od nich vzdáleno asi pět set metrů a kde obě ženy už připravovaly jídlo. Pak pobídl Machometovy lidi. "Pospěšte si. Mám hlad a chci být co nejrychleji zpátky."

Machomet něco mumlal. Matt, který šplhal na skálu vedle něj, se na něj zkoumavě podíval. Akčoliv Machomet nedával najevo své pocity, nemohl zcela zakrýt svůj strach. Mattova zvědavost metr od metru rostla. Co hrozného je mohlo na druhé straně skaliska jenom očekávat? Báli se snad Tuurka jenom pověřivých klepů?

Konečně se dostali na vrchol.

"Je taková tma, že není nic vidět," řekl Achmaz a zaklel. "Pojďme dolů."

Pomalů začali sestupovat. Zadní strana skalnatého pahorku byla méně příkrá. Půda dole pod ním byla kypřejší a písčitá. S občasným sklouznutím dorazili konečně na rovnou zem.

Achmaz poklekl, hrábl do zeminy a nechal si ji proklouznout mezi prsty. "Tady někde musí být voda. Půda je vlhká."

Machomet následoval jeho příkladu. "Ne," řekl pak. "Není to žádná půdní vlhkost. Je to spíše... sliz."

"Sliz?" zeptal se Achmaz nedůvěřivě. Znovu se podíval na svou ruku. "Ano, máš pravdu." Ale co ho tu mohlo zanechat?"

Matt si připomněl své střetnutí s obřím slimákem v jedné tmavé podzemní štolě v Miláně. Otřásl se a pomalu se odsunul o kousek dál. Cítil, že nad celým tímto místem jakoby ležel příkrov tísnivé atmosféry. Aruula zvedla hlavu a začichala do vzduchu. "Cítíš to také?"

"A co?" zeptal se Matt.

"Páchne to po..." Polkla, "...po zdechlinách."

"Nic necítím," mínil Achmaz.

"Ona má pravdu," řekl Machomet. "Cítím to také."

Někteří Tuurka souhlasně přikyvovali. Také Matt se nyní snažil věřit, ale bez úspěchu. Jeho čich byl daleko horší než u lidí úzce spjatých s přírodou tohoto času. Achmaz, který ustoupil o krok nazpět, o něco zakopl, co kovově zařinčelo. V tom okamžiku všichni sáhli po mečích a zděšeně se rozhlíželi kolem sebe.

"Podívejte se sem," řekl Achmaz shýbaje se. "Něco jsem našel."

Všichni se shlukli kolem něho. Držel v ruce helmu, která měla tvar do špičky vybíhající polokoule, uvnitř

byla opatřena měkkou podšívkou a po stranách koženými řemínky k upevnění pod bradou. Na čelní straně se nacházela podivná rytina: hlava holohlavého muže se zavřenými očima a s několika dráty, vybíhajícími mu z hlavy.

"Takovouhle helmu jsem už jednou viděl," řekl Achmaz a přivřel oči. "Jenom kdybych věděl kde..."

Podal ji Mattovi, který ji zvědavě ohmatal. Plech.

Aruula se podívala na zem. "Je tu ještě něco." Zatáhla za jakýsi kus kovu, který byl pokryt pískem a uvolněnou hlinou.

"Bmění!" vydechl Matt ohromeně. Aruula vytáhla z písku celý hrudní pancíř. Achmaz ho zvedl a rukávem své kartounové košile z něj setřel prach a písek.

"Jak se leskne!" řekl s údivem.

"Nemůže zde ještě ležet moc dlouho." Machomet pozoroval pancíř. Jeho prsty zkoumavě přejížděly po kovu.

Matta se náhle zmocnil podivný, nepříjemný pocit a vrhl pohled na okolní půdu. Spatřil zvláštní podlouhlou vyvýšeninu, přidřep l k ní a opatrně odhrnul nános písku stranou. Krátce nato uvolnil další pancíř.

Achmaz a ostatní se na něj beze slova dívali.

"Je jich tam ještě víc," řekl Machomet. "Ty věci tu leží tak, jako by v nich někdo zemřel."

Měl pravdu. Hrudní pancíř ležel na své hřbetní straně, vlevo a vpravo od něj dva široké kovové chrániče paží. Dole pod ním objevila Aruula dále dvě kožené boty s přezkou, které patrně sahaly svému nositeli až ke kolenům. Matt měl dojem, že zde ležel nějaký mrtvý válečník.

"Ale kde jsou jeho kosti a jeho lebka?" zeptala se Aruula.

Achmaz se nerozhodně potahoval za vousy. Matt vstal a podíval se na něj. Kupec vypadal sice navenek klidně, ale byl to jenom klam. Oči se mu podivně třpytily. Držel se násilím v klidu, aby u Tuurka nevyvolal nějakou paniku. Také Machomet vypadal nanejvýš soustředěný. Jeho muži vrhali neklidné pohledy kolem sebe a jejich ruce svíraly jílce zahnutých šavlí. Bylo na nich zřetelně vidět, že by se nejraději rozběhli nazpět ke svým jízdním zvířatům. Ale disciplína je nutila vytrvat.

"Zmizíme odsud," řekl Machomet tiše, "dokud ještě můžeme."

Jeho muži souhlasně zamumlali.

"Ne tak honem," řekl Achmaz a rozhlédl se. "Tohle místo obklopuje jakési tajemství a já se raději poperu s Orguudoem, než abych se vzdal možnosti ho odhalit."

Machomet ponuře přikývl. "Ty se budeš prát s Orguudoem."

Achmaz tuto poznámku přeslechl. "Pojďme o kousek dál," řekl a vykročil. Matt a Aruula se k němu připojili. Tím, že žena neukazuje žádný strach, se Turka pochopitelně nemohli nechat zahanbit.

Machomet a tři či čtyři muži se po krátkém váhání pohnuli za nimi. Asi o pět metrů dále se Achmaz znovu zastavil.

Ve světle měsíce se jim nabízel děsivý pohled: v okruhu asi dvaceti metrů byly všude rozházeny pancíře, helmy, chrániče paží i holení a zbraně.

Byla to Aruula, která první porušila stísněné ticho. "Jestli tady došlo k boji, tak kde jsou kosti těch válečníků? Vidím jenom kov a žádné kosti."

"Tomu také nerozumím," řekl Achmaz chřaptivě. "Kdyby tohle všechno bylo staré, rozpadlo by se to v prach - ale podívejte se jenom na ty pancíře. Jsou jako nové."

Machomet si odkašlal. "Snad bychom se mohli teď vrátit," řekl.

Achmaz mlčky přejížděl očima po bojišti. Rád sice riskoval, ale toto místo i jemu připadalo příšerné.

V témže okamžiku zakryly měsíc mraky. Vzduch okamžitě naplnily jakési mlaskavé zvuky a k mužům se přihnal závan mrtvolného puchu.

"Co je to?" vykřikl Machomet zděšeně.

Někteří Tuurka vytrhli z opasků pochodně a vzápětí noc osvětlila jasná záře ohně.

Sem a tam kolem nich se zvedala země. Vlastně byla zvednuta zespodu vysoko vzhůru a odhrnuta stranou. Mattův pohled rozeznal více než tucet kulatých štítů, které se zvedaly z písčité půdy jako kanalizační poklopy. Za nimi se vztyčovaly vychrtlé postavy, vyskakovaly ze svých úkrytů a přikrčeny k útoku je v okamžiku obklíčily.

Do Mattova hrdla stoupla vlna ošklivosti, když rozpoznal podrobnosti. Aruula začala zvracet. Zíraly na ně malé, rudé albínské oči, hluboko zapadlé v očních důlcích. Útočníci měli úzké, holé lebky, pokryté tenkou pergamenovou kůží, z níž tu a tam prosvítaly lebeční kosti. Děsivým obličejům dominovala poměrně malá ústa beze rtů a s vyčnívajícími dlouhými tesáky. Tato ze země vylezlá stvoření byla bledá jako mrtvolky a naprosto holá. Vzpřímení byli tito humanoidi až dva metry vysokí. Z úst jim neustále odkapával bělavý hlen. Měli dlouhé kostnaté paže. Pokud bylo možno rozeznat jejich prsty, byly zakončeny vražednými drápy. Třímali v nich zubaté zahnuté šavle, podobné těm, co měli Tuurka, a byli oděni pouze chatrnými bederními zástěrkami. Jejich nohy vypadaly jako zrohovatělé a paty vybíhaly do jakési asi jako prst silné a pět centimetrů dlouhé ostruhy. S tichým frkáním a mručením uzavřeli kolem cizinců kruh.

"Co je tohle?" zasupěl Matt.

"Wudan s námi," vydechl Achmaz. "Slyšel jsem o nich... Jsou to guulové... zabíječi lidí... Živí se zdechlinami zvířat a mrtvolami... Říká se, že žerou dokonce i kosti..."

Matt křečovitě polkl a šmátral po své pistoli, i když měl jisté pochyby, zda se svými kulkami něco pořídí proti živoucím kostrám. Aruula se postavila vedle něho; i ona vypadala jako ochromená strašlivým vzhledem guulů.

Machomet se všim klidem vytáhl ze svého opasku pochodeň, nechal si ji od jiného Tuurka rozžehnout a vytasil z pochvy svou křivou šavli.

Za okamžik nato už vzplanul lítý boj. Achmaz vrazil prvnímu útočnickovi pochodeň do obličeje. Ten se ihned vzňal a s vytím se sesypal na zem. Aruula se probrala ze svého strnutí, když byl první protivník od ní ještě několik kroků daleko, mávla svou čepelí a zasáhla guulovo čelo. Vystříkla bílá krev. Guul vydal ze sebe jakési zapištění a jeho paže se šavlí sebou škubla dopředu.

Mattovi se už nepodařilo vystřelit. Prudká bolest projela jeho levou paží, když mu hrot jedné z čepelí prořízl rukáv jeho uniformy. Hodil sebou stranou, padl k zemi a odvalil se z nebezpečného místa - ale z deště pod okap. Když vzhlédl, tyčily se nad ním hned tři bestie a shlížely naň svými rudými albínskými očima. Matt byl obklíčen. Kdesi vzadu slyšel supění a kletby Tuurka, kteří bojovali o život.

Kdyby ho ti tři netvoři vzali do kleští, byl by ztracen. Matt podkopl prostřednímu guulovi nohy. Vznikla mezera. Odrazil se od země a šipkou se vrhl pryč. Za ním se ozval vzteklý řev a rychlé kroky. Guulové mu byli v patách! Matthew se prudce otočil - a teprve v tom okamžiku zjistil, že beretta z jeho ruky zmizela! Musel ji ztratit!

Rychle se rozhlédl kolem sebe. O vteřinu později uviděl trčet z písku před sebou její hlaveň. Hodil sebou na zbraň, strhl ji k sobě, znovu se odvalil a začal pálit.

Blam! Blam! Matt si letmo ve zlomku vteřiny stačil uvědomit, že mu zbraň teď najednou leží jaksi jinak v ruce, ale jak vystřelila, vyplivla spolehlivě oheň a vyřídila hned dva pekelně vyjící útočníky ještě ve skoku. Soustředil se raději na kolem skákající kreatury, které zle dorážely na jeho společníky. Muži, bojující vedle něho, sebou při prvním výstřelu polekaně škubli - asi neznali střelné zbraně. Ale když viděli, jaké účinky má na guuly Mattova "hromová pěst", začali nadšeně řvát a s ještě větší vervou se vrhli do boje. Železo skřípalo o železo, čepele ze sebe vykřesávaly jiskry.

Další guul se vrhl na Matthewa zprava. Jeho rudé oči plály smrtící lačností. Matt trhl zbraní a zamířil na nový cíl.

Blam! Nad kořenem útočnickova nosu se objevil černý otvor. Další na něj útočící guul chtěl v posledním okamžiku uhnout, ale bylo už pozdě. Olověná kulka mu roztránila lebku. Zemřel bez hlesu.

Teprve teď se mohl Matt na zbraň lépe podívat. A zarazil se. Bouchačka v jeho ruce nebyla jeho beretta! Ale neměl čas se tím nějak zabývat. Opět musel odrážet další útočníky.

Blam! Blam! Blam! Útok guulů konečně uvázl. Achmaz, Aruula, Machomet a další je zastavili. Jejich čepele s hvízdodem protínaly vzduch. Stáli rameno u ramene a kladli odporným žroutům mrtvol houževnatý odpor. Achmaz zuřivě mlátil šavlí kolem sebe. Vedle něj stál Machomet a útočil na guuly ohněm a šavlí současně. Vedle něj padl jeden muž mrtev k zemi a jeden netvor ho táhl s sebou. Nedostal se ale daleko. Mattova zbraň mu roztránila lebku.

Jeden guul po druhém umíral - buďto mečem, nebo ohněm, nebo ho skolila Mattova kulka. Zbylí se obrátili na útěk, ale Tuurka je nechtěli nechat uniknout. S hlasitým válečným pokřikem se hnali za nimi,

Matt je chtěl nejdřív následovat, když ale znovu stiskl spoušť, ozvalo se jen prázdné cvaknutí, svědčící o tom, že zásobník cizí zbraně je prázdný.

Vedle něj se vynořila Aruula a podávala mu jeho ztracenou berettu. "Kde se tu vzala ta druhá zbraň?" zeptala se.

"Našel jsem ji tady v písku." Matt pokrčil rameny. "Nemám tušení, odkud pochází. Nemohla tu ale být dlouho..." Přerušil se, když se k nim přiblížil Machomet. Tuurka se s bázlivou úctou podíval na pistoli, pak ale jenom ukázal na Mattovo zranění.

"Ukaž mně tu ruku."

Matt poslechl. Machomet sáhl do jedné z kožených kapes, visících mu na jeho opasku a ošetřil Mattovu paži tlustou vrstvou jakési ohavně páchnoucí masti.

"Jak velké jsou naše ztráty?" zeptal se Achmaz, který se k nim mezitím přiblížil. Byl ještě pořád bez dechu, ale jeho oči planuly bojechtivým žářem, když obhlížel bojiště. Machometovi muži se mezitím shlukli kolem čtyř na zemi ležících postav, kterým už očividně nebylo pomoci. Pět dalších bylo lehce poraněno a hned na místě ošetřeno.

Když se Achmaz a Machomet připojili ke svým lidem, zůstala Aruula s Mattem. S vykulenýma očima si prohlížela novou zbraň. Matt to ještě pořád nemohl pochopit; jednalo se o český výrobek, stříbrnou brünnu s dlouhou hlavní, vyrobenou podle cejchu v roce 2008. Zásobník obsahoval dvacet nábojů. Pistole nebyla ani nijak poškrábaná, ani nevypadala, jako by na tomto místě odpočívala několik staletí. Mattův pohled padl na staromódní části zbroje, u nichž pistole ležela, a musel se ptát sám sebe, jak se ten člověk mohl dostat k takové zbraní. Další otázka, která zůstávala nezodpovězena.

Zatím.

POČÍTAČOVÝ DENÍK

CLAUDE DE BROGLIE

(4. února 2012, 12,08 hod. SE`C)

Nyní je to tedy konečně jisté! Kometa dopadne v prostoru centrální Asie podle astronomických propočtů někde u Bajkalského jezera. Jak právě sdělil Brusel prostřednictvím médií, bude podniknut poslední pokus rozložit ten zatracený šutr na atomy. Má se ostřelovat z mezinárodní kosmické stanice raketami s atomovými hlavicemi. Podle mě to není nic jiného než další směšný pokus udržet naděje lidstva.

Za těchto okolností mi připadá dost těžké ovládat se tak, jak jsou tomu dozorčí rady mých podniků ode mě zvyklé. Vzhledem ke skutečnosti, že srážka je nevyhnutelná, chtěl bych nejraději křičet! V televizi se už po celé měsíce žvaní o tom, jaké účinky se mají očekávat, když skutečně nastane ta nejhorší očekávaná varianta. Hmotnost "Christopher-Floyda" leží přesně na kritické hranici. Vědci říkají, že se Země buďto roztrhne na nesčetné úlomky, nebo že bude tak podstatně zničena, že přežití lidstva není vůbec jisté. S největší pravděpodobností nás čeká zkáza.

Ale ne se mnou! Claude de Broglie nestrávil dvacet let svého života investováním miliard do technologií budoucnosti, aby se teď díval, jak svět přechází Jordán!

Naštěstí jsem se nespolehl na to, že zatím panující relativní mír potrvá věčně. Naštěstí jsem nepřeměnil protiatomový bunkr, který moji prarodiče v roce 1955 nechali vybudovat na neutrální půdě, na nějaký sál pro sbírky starožitností, jak to udělali ostatní, kteří se nechali ukolébat ukončením studené války. A k mému největšímu štěstí jsem se nevysmál Mr. Ottovi Fortenskymu z Milwaukee jako ostatní finanční magnáti, když za mnou přišel, aby mně předvedl prototyp svého kryogenického tanku! Bunkr bezpečný proti atomové bombě po mých prarodičích a Fortenskyho kryogenický tank mě zachrání!

POČÍTAČOVÝ DENÍK

CLAUDE DE BROGLIE

(G.února 2012, 15,05 hod. SEČ)

Bunkr je funkční, zásobení proudem díky krystalům trilitia je zajištěno na staletí, a podle principu C-33

budou zmrazené potraviny i potom ještě požitelné.

Právě jsem si ještě jednou přečetl text té legendární řeči, kterou pronesl Robert A. Heinlein na Světovém kongresu science fiction v Clevelandu roku 1961. Stavte protiatomové bunkry, řekl. Obložte se až po střechu konzervami a trvanlivými potravinami! Ozbrojte se až po zuby a v žádném případě ne registrovanými zbraněmi! Buďte připraveni na chaos, který nevyhnutelně nastane - a na dobu, která pak přijde a která nebude pro žádné maminciny chlapečky!

Ten člověk má pravdu! Když si představím, co by se asi stalo, kdyby lůza objevila můj bunkr a dostala se k mým zásobám, ježí se mi vlasy!

Strávím ve Fortenskyho kryogenickém tanku přesně sto let a pak vyjdu ven, protože v roce 2112 se už Země určitě zotaví po katastrofě. Snad mohu očekávat, že uvidím budoucnost, v níž naše Země bude očištěna od lůzy, která dnes dělá z našich krásných měst kriminální a zdrogované rakovinné vředy.

To, že mně ještě dnes bylo doručeno rozhodnutí curyšského finančního úřadu ohledně ještě nesplacených daňových dluhů z roku 2011, dokazuje jen zase znovu naprostou pitomost našich úřednických prd'olů. Svět stojí na propasti - ale tyhle tupce nenapadne nic lepšího, než mě obtěžovat těmito nesmyslnými příkazy!

TV INTERVIEW

S CLAUDEM DE BROGLIE

(6.únor 2012, 18,00 hod.SČ)

DOTAZ: Pane De Broglie, vy tedy nespoleháte na úspěch mezinárodní Společnosti národů při jejím pokusu zničit v poslední chvíli "Christopher-Floyd" palbou raket. V čem to je, že úspěšný podnikatel jako Vy, jehož firmy se účastnily vývoje těchto zbraní, nevěříte, že naše vojenská mašinérie v této věci uspěje? Proč místo toho dáváte přednost tomu, že se chcete dát zmrazit, abyste eventuální katastrofu přežil v bunkru?

DE BROGLIE: To vám můžu zcela přesně říct, pane Bremere! I kdyby se lidem z kosmické stanice skutečně podařilo vyslat letku raket přesně na cíl - výsledek bude v každém případě pro lidstvo fatální. Musíme počítat s mohutnými povodněmi, zemětřeseními, výbuchy plynu a požáry. Hráze a přehrady se prolomí. Nížiny se propadnou. Po celé zeměkouli dojde k obrovským výbuchům v jaderných elektrárnách. Vzpomenu zde jenom elektrárny ve východní Evropě, které jsou zralé tak akorát do šrotu. Kusy země a prach, které budou při katastrofě vymršťeny do vzduchu, budou celá léta zatemňovat oblohu. Nebudeme už mít žádný proud. Bude ledová zima a tma. Tlupy marodérů budou táhnout městy a...

DOTAZ: Líčíte zde dost apokalyptický obraz, pane De Broglie. A jste si... ehm... vlastně jistý, že kryogenický tank, v němž chcete přečkat katastrofu, bude fungovat přesně podle vašich přání?

DE BROGLIE: Jak?

DOTAZ: Myslím tím... ehm... jakou máte záruku, že se po stu letech skutečně znovu probudíte? A kdo vám zaručuje, že při tom neutrpíte žádnou újmu na zdraví?

DE BROGLIE: Nu, jako mezinárodně činný podnikatel jsem zvyklý podstupovat jistá rizika. Ale vím, že stroj, do jehož ochrany se svěřuji, funguje. Vynálezce ho otestoval!

DOTAZ: Otestoval? Na lidech?

DE BROGLIE: Ne, samozřejmě ne! Zmrazil myši a po pěti letech je nechal znovu rozmrazit. Přestály tu proceduru bez jakékoliv škody.

DOTAZ: Nuže... pak mohu pro vás pouze doufat, že máte více společného s myší než s člověkem.

Děkuji vám za rozhovor, pane De Broglie.

V roce 2012 byl Curych hlavním městem stejnojmenného švýcarského kantonu. Město ležící u řeky Limmat a Curyšského jezera mělo 350 000 obyvatel. Jako v Německu žijící Američan věděl Matthew Drax přirozeně také, že je Curych centrem obchodu, ekonomiky a kultury.

Na svých cestách po Evropě toto město přirozeně také navštívil a zvláště ho zde zaujaly kostely. Jeden z

nich, Grossmünster, pocházel z 12.století. Viděl zde také kostel na vodě - sv.Petra, starou radnici, cechovní a občanské domy a známou Bahnhofstrasse se svými obchodními paláci a bankovním centrem. Nic z toho dnes už neexistovalo. Jenom Curyšské jezero tu leželo jako kdysi. V jeho modrozelené vodě se hemžily jakési úhořům podobné ryby, kterým se říkalo xaala a které se vyskytovaly i v mnoha řekách. Byly jeden a půl metru dlouhé a jejich růžově zbarvené maso chutnalo výborně.

Jak se Matt dověděl od Achmaze udržela se na březích jezera, obklopeného hustými lesy, zemědělská kultura. Dál odtud - tam kde taratsy a gerulové dávali dobrou noc - se to hemžilo exotickou faunou. V okolí jezera opisovaly své vzdušné kruhy metr dlouhé třpytící se belity. Nad vrcholky stromů bzučely tlusté chlupaté fleggy. V trávě, která bujela všude a dorůstala do výše kolen, se vyhřívaly strassy - svistům podobní hlodavci, velmi chutná lovecká kořist.

První Suizzan, kterého karavana potkala, byl střapatý mužík v kožených krátkých kalhotách, který jel na krotkém bezkřídlém andronu a řídil tohoto čtyři metry dlouhého mravence s nonšalantní bravurou. Byl přívětivý a prozradil Achmazovi, kde najdou dobrý nocleh. Poté, co se spolu chvíli v místním hrčivém dialektu dohadovali, vyšvihl se chlápek s pytlíkem plným kifu na androna a odklusal do lesa.

Karavana se znovu dala na pochod. Zanedlouho dorazila na severní břeh jezera a do vesnice, která se rozkládala před městem Züri. Achmaz vyslal napřed Machometa ve funkci ubytovatele. Očekával je už před dvouposchod'ovým hostincem jménem "Fadehäh". Když Matt slezl ze svého půjčeného freka a pomohl dolů Aruule, prohlédl si hostinec. Cítil se jako v nějakém saloonu z westernových filmů: před dřevěným domem byla zřízena madla k přivazování jízdních zvířat, pak se šlo tři schody nahoru na verandu a létacími dveřmi do hospody.

Podlaha byla posypána pilinami a všude kolem stála mosazná plivátka. Suizzani - to už Matt věděl z Asterixe u Švýcarů - byli opravdu velmi čistotný národ. U dlouhého pultu a u několika hrubě zhotovených stolů se poflakovaly silné, většinou mlčící postavy, které díky svým střapatým hřívám a jezatým plnovousům byly jedna jako druhá a těžko se od sebe daly rozeznat. Měli na sobě pestrobarevné košile, krátké kožené kalhoty a vysoké boty a před sebou velké kameninové džbány. V nich obsažený nápoj je očividně uváděl do krajně depresivní nálady, protože všichni zírali do prázdna a svorně nosově mumlali "Gopferdammi" a "Ster-neföifi".

Hostinská, prsatá malá osůbka jménem Freni, zavolala jednoho dlouhého chlapíka s nápadně vystupujícím ohryzkiem jménem Tubel, o němž Matt předpokládal, že je v tomto domě něco jako sluha. Ten pak ukázal hostům jejich pokoje.

Zatímco se Machomet poptával po nějakém ranhojiči a pak rychle zmizel, aby ho přivedl a postaral se tak o své raněné druhy, odvrávorali tito nahoru, aby si odpočinuli. Achmazovi zbylí muži odvedli freky do maštale, donesli jim zelené krmení a postavili stráž, které měly hlídat cenné zboží.

Matt a Aruula se odebrali do své komory. Aruula, sotva odložila své zbraně, padla do postele hlavou na polštář a ihned usnula.

Mattovi se ještě podařilo vyklouznout z oblečení. Položil se vedle Aruuly, ještě se krátce podíval na strop a pak už i on byl někde pryč a vznášel se ve své tryskové stíhačce nad oblaky. Byli tu i ostatní, slyšel ve sluchátkách jejich hlasy: Irvin Chester, černý, svalnatý, a navzdory vážné situaci s úsměvem na rtech; ranař Hank Williams; hezká Kanadanka Jennifer Jensenová; Dave Mc Kenzie, astrofyzik. A za Mattem samotným seděl profesor Doktor Jacob Smythe. Nervák. Muž, který kladl velký důraz na to, aby se nezapomnělo na jeho titul, když ho někdo oslovil.

Smythe zešílel a vrhl se do jámy, kde žilo monstrum. I Chester byl mrtvý, přišel o život v římské aréně. O jeho kopilotovi Hanku Williamsovi věděl Matt jenom to, že se vydal k severu. Letadlo s Jensenovou a Mc Kenziem podle všech známek asi v této krajině nepřistálo. Snad se mu podařilo dostat se až k základně v Berlíně. V naději, že i Williams bude pokládat základnu za místo eventuálního setkání, vydal se tam po bezvýsledném hledání i Matt...

Když se ráno probudil, cítil se ještě stále unavený a vyčerpaný jako po nějaké dlouhé nemoci. Teprve vydatná snídaně ho zase přivedla k životu. Když spolu s Aruulou vyšli ven, Machomet a jeho lidé už měli freky zase naložené. Byli připraveni k odjezdu.

Achmaz vyšel z hostince v Tubelově doprovodu a když oba uviděl, kývnutím je pozdravil. Sluha vlekl jeden kupcův vak a vrhl zvědavý pohled na Mattův opasek, kde byla zastrčena brunna, kterou v noci

předtím našel ve stepi. Tubelův výraz jednoznačně svědčil o tom, že mu pohled na tento druh zbraně není nijak nový. Vypadal jenom udiven nad tím, že ji vidí na Mattově opasku. A tak ho Matt vzal stranou a položil mu pár otázek týkajících se toho, zda neví něco o lidech, kteří u sebe takové zabijáky nosí.

"Řádoví bratři," zamumlal nezřetelně Tubel a ukázal podél jezera k západu. "Žijí v jednom chrámu a jmenují se Brogliani."

"Brogliani? A jak vypadají?" vyptával se udiveně Matt v řeči nomádských národů, kterou zatím už ovládal natolik, že se v ní docela obstojně dokázal dorozumět. Každý region měl sice svůj vlastní dialekt, ale jazyk nomádů se zdál být univerzálním spojovacím článkem, kterému každý rozuměl.

"Jsou to lidé jako ty a já," odpověděl Tubel, "ale myslí si, že jsou něco lepšího. Říkají si 'garda spícího krále' a prorokují, že ten se jednou probudí, aby vládl všem lidem."

Matt a Aruula si spolu vyměnili pohled a Achmaz, který právě nasedl na svého freka, si výmluvně poklepal na čelo.

"Garda spícího krále?" opakoval Matt.

Tubel přikývnul, "říkají, že leží v bloku ledu a spí." Otočil se a loudal se nazpět k hostinci.

"Děkuju, Tubeli," řekl Matt.

Tubel se otočil nazpět k němu. "Nejmenuju se Tubel. Jmenuju se Raynee. Tubel znamená blbec."

Matt by se rozpaky nejraději propadl do země. Aruula se odvrátila a zakryla si rukou ústa, aby nebylo vidět, že se směje. Achmaz se pobaveně šklebil.

Raynee pokračoval v chůzi k hostinci - potřásaje hlavou nad hloupostí toho cizince.

"Když jsem byl ve tvém věku," řekl Achmaz, chápaje se otěží svého jízdního zvířete, "slyšel jsem na jedné své cestě do Züri o tom mýtu spícího krále. Má to být něco jako božstvo."

"Ale proč spí?" zeptal se Matt.

Achmaz pokývl hlavou. "To nevím. Lidé tady u jezera nejsou zrovna moc řeční a když už v přítomnosti cizince někdy něco řeknou, tak je to většinou jenom Gopferdammi nebo Gopfriedstutz. Neptej se mě, co to znamená. Když se zeptáš na spícího krále, dostaneš z nich akorát tak Seich, což je asi tolik jako nesmysl."

Machomet, který už nasedl na prvního freka, netrpělivě kývl na Achmaza a zeptal se, kdy už konečně zamýšlí vyrazit. Achmaz se v sedle nahnul dopředu. "Vím jenom, že v této krajině existuje řádové společenství, které tvrdí, že je ve službách spícího krále - a že to údajně trvá už šestnáct generací."

"Víš něco o jejich náboženství?" zeptal se Matt.

"Nic." Achmaz škubl rameny. "To je na tom právě to podivné. Neprojevují žádný zájem, aby někoho obrátili na svou víru. Hlásají jen jedno: že spící král jednou procitne, aby se ujal vlády nad světem - a že to nebude trvat dlouho." Achmaz se pousmál. "Ale tohle tvrdí už od nepaměti."

"Zajímavé." Matt se poškrábal na bradě. Nic proti dobrému mýtu, ale více než co jiného ho přirozeně zajímalo, jak se "garda spícího krále" dostala k funkčním střelným zbraním z 21. století. Na rozdíl od svého božstva se tito chlapíci zdáli až příliš probuzení.

Achmaz ještě jednou kývl jemu i Aruule na rozloučenou a dal pokyn Machometovi. Tuurka zvučně práskl svým bičem a karavana se pohnula. Frekové, těžce naložení tuurskými lahůdkami a kifem, se pomalu loudali po jediné vesnické ulici a nakonec zmizeli z dohledu. Karavana mířila na sever, do Achmazovy vlasti.

Matt kývl na Aruulu a pak zamířili mezi dvěma křivými chalupami k jezeru. Zde nechali své pohledy bloudit po naskýtající se scénérii. Na vodní ploše, několik kilometrů široké a ještě o mnoho víc dlouhé, se dva rybářské čluny právě blížily k přístavní lávce. Očividně měly teď časně ráno dobrý lov.

Slunce propůjčovalo vodě tajemný třpyt. Téměř proti své vůli se Matt ponořil do myšlenek, které stále kroužily kolem podivného "spícího krále". Měl snad on co dělat s těmi zbraněmi? Jaké bylo asi jeho tajemství?

Zvědavost nedala Mattovi spát, a tak gestem naznačil Aruule, aby ho následovala. Vrátili se do své komory a hodili si na záda svá zavazadla. Protože Achmaz byl tak přátelský, že je za jejich služby odměnil jedním pytlíkem kifu, nedělalo zaplacení žádný problém. Když se objevil Raynee s primitivní malou váhou a odvážil na ní deset gramů natvrdo slisované hnědé hmoty, vypadal, jako by už Mattovo faux - pas zapomněl.

Protože se během celé doby, co strávili s karavanou, živil jenom sušenými rybami, zatoužil Matt nyní po nějakém čerstvém pečeném mase. Hledali tedy v lesích u jezera zvířecí stopy. K jejich smůle se však pořád v blízkosti plácal rybářský člun, který ještě lovil. Tlumené skřípání vesel a hlasy posádky musely vyplašit každé zvíře.

Nedlouho po poledni se vrátili do vesnice a zde si sehnali jídlo, které si vzali s sebou na molo. Matt se dal do řeči se starším chlapíkem, který právě dokončil správkou člunu a odkoupil ho od něho za čtyřicet gramů kifu.

Než vyjeli na jezero, slunce právě zapadlo, a brzy se už nad hustou spleť džungle na břehu snesla téměř neproniknutelná tma. Nezemská krása noci proměnila břeh v pohádkovou říši. Vzduch naplňovala kořenitá vůně divokých květů. Cizopasně rostliny se šplhaly po kmenech stromů vzhůru k hvězdami poseté obloze. Cizokrajné stromy rozpínaly své větve, které vypadaly jako kývající se, v tichu ustrnulé ruce. Nehnul se ani větříček. Matt slyšel z křovin zvuky, které se v jeho mysli formovaly do obrazů bizarních neznámých zvířat.

Dříve nebývala vegetace v těchto zeměpisných šířkách tak podivná. To, že dnes na sever od Alp bujela džungle, svědčilo o posunu klimatických zón - který zase, jak předpokládal Matt - musel souviset se změnou polohy zemských pólů. Již dávno si všiml, že orientace světových stran na jeho mapě nesouhlasí s jeho kompasem. Sklon zemské osy se po nárazu komety musel změnit! Evropa teď ležela mnohem blíže k rovníku.

Nehlučně klouzal člun pod krytem stromů po hladině. Jejich větve trčely daleko ven nad jezero. Nad hlavou zaslechli jakési pleskání. Batera, obrovský netopýru podobný tvor, přelachtal nad vrcholky stromů. Toto noční zvíře se živilo převážně hmyzem.

Krátce nato zaslechl Matt slabé šustění. Několik tvorů, kterým Aruula říkala gerulové, probíhalo skrčeně hustou spleť porostu. Byli to asi jako králík velcí savci s neúměrně vyvinutými zadními končetinami. Jejich přední nohy připomínaly chápavé ruce primátů. Matt zahlédl jejich tupé, vlhce se lesknoucí čumáky, a špičaté zuby. Jejich srst byla černá a napříč přes hlavu, hrud' a břicho jim probíhalo zvláštní bílé žilkování. Krátce nato se před nimi objevil dlouhý, bahnitý, do vody spadající břeh, na němž byly vidět čerstvé stopy. Nechali se k němu zahnat proudem a bez hluku přistáli. Aruula obhlédla stopy.

"Wisaau," zašeptla zpět k Mattovi a na jeho tázavý pohled ještě dodala: "Zvíře se zahnutými kly a s tupým čumákem, velké asi tak ke kolenům. Všežravec, útočný, ale chutný."

"To zní jako wildsau," odpověděl rovněž šeptem Matt. "Okay, pojďme na lov!"

Vystoupili na břeh a plížili se k řídkému pobřežnímu křoví, rozhlížeje se na všechny strany.

Nalevo od nich se náhle ozval praskot a mručení.

Matt se vyřítel vpřed, berettu připravenou. Aruula se držela hned těsně za ním. Před oběma se pohnul šedý stín, který hbitě zmizel mezi stromy. Matt se pokusil vystřelit, nenašel však žádný jasný cíl. Prase s praskáním zmizelo v podrostu. Pronásledovali je, až dorazili k jakési vyvýšenině a zde se zastavili. Z druhé strany bylo slyšet podrážděné mručení.

Matt zažehl pochodň a slezli dolů. Prase se postavilo k boji a podařilo se mu Matta téměř zaskočit.

Právě seskakoval z jednoho povaleného kmene, když se naň ze tmy vyřítily ostré zahnuté kly.

Aruula zareagovala jako zkušená lovkyně. S výkřikem skočila před Matta, máchla svým mečem, t'ala jím ve třpytícím se polokruhu dolů - a rozštípla zvířeti lebku. S pronikavým skřekem se zhroutilo.

Těžce oddechuje pohlédl Matt na neživé tělo. Nebylo to divoké prase, jaké znal ze starých časů, bylo světle hnědé jako srnec, štíhlé jako ovčácký pes a mělo obrovské kly.

Čerstvé maso je odškodnilo za všechnu námahu. Na břehu napíchli dva kousky na prut nad ohněm a obraceli je tak dlouho, až byly po všech stranách patřičně propečené. Aruula zachytila ukapávající tuk na jeden velký list a znovu jím pečení polila. Byla to báječná pochoutka. Najedli se do sytosti, zbytek uložili do člunu a veslovali dále k západu.

Jezero bylo čtyřicet kilometrů dlouhé, čtyři a půl kilometru široké a pokrývalo plochu devadesáti čtverečných kilometrů. Napájela ho řeka Linth, jeho výtok procházel korytem řeky Limmat a odtud do Aary.

Dříve byly břehy porostlé lesem a vinohrady a byly hustě osídleny. Matt si vzpomínal na početné vily a na jména mnoha léčebných a lázeňských budov. Nyní pokrýval břehy fantasticky vypadající prales, jen tu a

tam mezi stromy vyčnívaly střech zbavené věžičky prastarých kostelů. Vily se už dávno zhroutily a propadly. Během bouří se nad nimi nakupily generace vyvrácených stromů a půdní posuny pohřbily jejich ruiny pod tunami hlíny a kamení, takže se k nim téměř ani nedalo přiblížit.

Ve stříbrném světle měsíce veslovali Matt a Aruula tam, kde v dálce byly vidět špičky kostelních věží. Když přistáli a vytáhli člun na břeh, pomysleli na noční tábor. Na východě stála na obloze mračná stěna a ponuře a hrozebně shlížela na bujnou divočinu. Snad později bude i pršet. Museli si najít nějaký vhodný úkryt.

Přes měsíc se hnaly mraky, kdesi zakřičel pták. Bylo ticho až na neustálý šramot nesčíslných neviditelných životů v nočním lese.

Vrchol pahorku, na nějž hned za břehem vylezli, byl hustě zarostlý. Vzhůru čnělo vysoké kapradí, neznámé květiny vydechovaly opojnou vůni. Pomalu sestupovali dolů, aby vyhledali vhodné místo pro tábor. Krátce nato zahlédli mezi listím prosvítat jakýsi kámen. Matt to považoval za zbytek nějaké ruiny, ale když přišli blíž, zůstala Aruula zděšeně stát.

Před nimi se tyčila jakási v kameni vytesaná modla. Byla asi tři metry vysoká a představovala holohlavého muže se zavřenýma očima. Vypadal jako když spí. Na jeho ústech pohrával záhadný úsměv. Tělo bylo naznačeno v kameni jen zhruba; propracována byla jen hlava. Matt přistoupil blíž. Byl to snad ten spící král? Kdo vytvořil tuto sochu? Jak dlouho zde už asi stála?

Na tyto otázky neexistovala žádná odpověď. Nad kamennou hlavou tajemného muže šuměly jen vrcholky stromů. Popínavé rostliny se kymácelly v poryvech větru. Kamenný idol obrůstal mech. Mattovi vířila hlavou spousta myšlenek. Myslel na helmu, kterou našel ve stepi. I na ní byla rytina, zobrazující holohlavého spáče. Vypadalo to, že ten člověk musel být opravdu nějaká místní veličina. Když šli dál, otevřela se před nimi světlna, po níž se klikatil potok. Našli zde další stopy civilizace; stromy byly pokáceny a přes potok byl položen most z kulatiny. K okraji lesa vedla stezka. Matt se po ní vydal a Aruula ho ostražitě sledovala.

Když prošli posledním pásem stromů, naskytla se jim odpověď na jejich otázky. Před nimi ležela slatina, z níž stoupala modravá pára. Za ní, o něco výše, čněly k temné noční obloze zdi veliké vily zřejmě z počátku 20. století. Byla třípatrová, na všech rozích opatřená ozdobnými věžičkami a pozoruhodně dobře zachovalá. V oknech byly dokonce skleněné tabulky, za nimiž tu a tam prokmitlo světlo svíček. Budova byla obklopena asi metr vysokou zdí. Na pozemek za ní se dalo vstoupit nízkými mřížovými vraty, jejichž kovové tyče byly zakončeny ostrými špicemi podobnými kopí.

Aruula se náhle zapotácěla jako pod náhlým záchvatem slabosti. Než ji Matt stačil zachytit, sesunula se k zemi, zvedla kolena, objala je pažemi a položila hlavu na jejich dlaně. Matt věděl, že tuto pozici zaujala teď proto, že naslouchala, protože její podivuhodný šestý smysl promluvil. Klekl si k ní.

"Není ti dobře?"

Z Aruulina hrdla se draly podivné zvuky, jako by někdo zachytil její hlas na magnetofonovou pásku a nyní ho odehrával pozpátku. Matt nerozuměl ani slovo. Jednou krátce zvedla hlavu a její rozostřený pohled mu prozradil, že je někde úplně jinde.

"Ahh..." vyšlo tiše z jejích zbledlých rtů. "Blýská to... to... letí... Je to ze železa..."

Matt sebou škubl. Co viděla? Letadlo? Nejraději by Aruulu popadl za ramena a pořádně s ní zatřásl, aby mu řekla víc. Ale věděl, že by ji tak jenom vytrhl z transu a její vize by tím skončila.

"Plivá to oheň... Letí to nocí..."

Ve stejném okamžiku zaznamenal Matt v nepříliš velké vzdálenosti praskot lámaných větví a jakési rytmický se opakující zvuky. Blížily se a změnilly se ve skřipání dutinových pancířů.

Androni?

Matt se spěšně poohlížel po nějakém úkrytu. V jisté vzdálenosti, asi tak padesát metrů napravo od nich, zahlédl chatrč, přimykající se ke skalní stěně. Byla postavena z hrubých prken a napůl zhroutená. Střechu tvořil plesnivý rákos. Ze všech šterbin prorůstala tráva a několik rozložitých jehličnatých stromů ji napůl skrývalo před náhodným pohledem.

Matt opatrně zvedl Aruulu a přikrčený ji nesl vysokou travou k chatrči. Dřevěné stěny byly zchátralé; mezi uvolněnými kousky kůry, které se volně klátily v občasném průvanu, stékaly vlhké bělavé vousy mechu a leskly se kloboučky hub jako nějaké vředy. Dveře visely na téměř zcela zetlelých kožených

pantech.

To však nevadilo; byl to ten nejlepší úkryt, jaký mohl najít. Rychle vklouzl dovnitř.

Za okamžik později se z pásů stromů vynořili dva bezkřídlí obří mravenci a dali se po lesní cestě. Na jejich hřbetech seděly dvě lidsky vypadající postavy. V měsíčním světle se leskly helmy a krunýře, které měly na sobě. Mířily k vile, jejíž vrata se před nimi se skřípáním otevřela,

Matt je pozoroval přes prázdný okenní rám, skryt v temnotě. Když podivní jezdci zmizeli za zdí, rozhlédl se po chatrči. Uvnitř panovala hluboká tma. V rohu rozeznal obrys hrubě stlučené postele. Posadil na ni svou družku a ona hned zaujala svou předchozí pozici. Tak setrvala ještě asi tři minuty; pak se jí z hrudi vydral hluboký povzdech.

"Aruulo..." vydechl Matt. Posadil se vedle ní na tvrdou hranu postele. "Řekni mně, cos viděla..."

Aruula se zhluboka nadechla. "Podivné věci... Bílé a rudé paprsky světla ve velkém tmavém prostoru... Velmi mnoho světla a věcí, co se hýbaly... Prazvláštní bytosti... Vypadaly jako lidé, ale měly jiné obličejy."

"Jaké obličejy?" zeptal se Matt napjatě.

Aruula škusbla rameny. "Zkřivené... Rybí tlamy... Velké oči bez víček... Mnoho různých obličejů a barev kůže... Byly podivně oblečené a stály před šedými skříněmi, v nichž byla malá okénka a za těmi okénky... jiné bytosti. Malé, asi takhle..." Aruula odměřila rukama asi dvacet centimetrů.

Šedé skříně s malými okénky? Počítačové obrazovky? Videotelefony? Matt se poškrábal na hlavě.

Nebo snad Aruula viděla televizi?

"Co dělaly, Aruulo?" zeptal se. "Myslím ty malé bytosti."

"Mluvily a křičely... Ničemu jsem nerozuměla. Vypadalo to, že jsou velmi rozčilené, a mačkaly jakési knoflíky. Pak to zasyčelo a byla tma a ty věci, co létaly tam kolem, vybuchly a shořely."

Kdybych nevěděl, že to není možné, pomyslel si Matt, mohl bych si myslet, že viděla nějakou epizodu ze seriálu Star Trek.

Ale to opravdu nebylo možné. Neexistovala už žádná televize. Na druhé straně ale... Kdyby Aruula zachytila zmatené sny nějakého člověka, který někdy něco takového... Mattova hlava se škusbnutím zvedla. Napadli ho jen tři lidé, kteří by všechny ty věci mohli znát!

Tři lidé z jeho času: Hank Williams, Jenny Jensenová a Dave Me Kenzie! Byl zde snad někdo z nich?

Této noci Matt už neusnul. Stále znovu vyhlížel ven k opevněné vile. Ale dokud podrobně neprozkoumal terén, nedalo se ani pomyslet na to, že by se mohl odvážit nějaké akce. Nejdřív bylo třeba čekat a pozorovat. Ale naděje, že snad už brzy uvidí některého ze svých kamarádů, ho až do svítání udržovala vzhůru. Teprve potom upadl do lehké, neklidné dřímoty.

POČÍTAČOVÝ DENÍK

BRUNO MÖTZLI (2112)

Když se nyní rozhoduji použít virtuální diář - pokřtil jsem ho vzhledem ke zkratce VD z legrace na "Vader" (Vader = zřejmě obdoba německého výrazu Vater (otec)) - k zapisování a uchovávání problémů, které nás zaměstnávají, děje se tak především proto, že už nemám žádný papír, abych na něm pokračoval ve vedení deníku našeho klanu - ale také protože musím za každou cenu zabránit, aby moje paměť na minulost nebyla ztracena.

Co se venku mimo náš pevný hrad děje, naplňuje mě stále větší hrůzou: za sto let po zániku starého světa žije v Curychu jenom asi tak dvě stě lidí. Naprostá většina z nich je úplně negramotná a už neví, jaká katastrofa nás přivedla do tohoto stavu. Můj dědeček, který ten Armageddon osobně prožil, přísahá u všeho na světě, že toto kolektivní zapominání má na svědomí ta kometa. Její účinky na třetí generaci přeživších jsou zřetelné - dokonce i v naší rodině.

Abych zabránil tomu, aby děti mých vnuků nezapomněly na minulost, musím jim svěřit nějaký úkol, který si vyžádá jejich celkovou koncentraci a na generace je trvale uváže k této pevnosti, která zřejmě nějak zpomaluje vliv komety. Bohužel mi schází humanistické vzdělání, abych jim mohl dát nějakou filozofii, podle níž by se mohly řídit a o níž bych mohl předpokládat, že si na jejím základě uchovávají svou paměť i

po staletích. Ale z vyprávění mého dědečka vím, že i v dřívějších dobách se podařilo jistým uzavřeným společností - dědeček je označoval jako "sekty" - úspěšně si zajistit své přetrvání. Musím dokázat přesvědčit své potomky, že my, rodina Mötziů, jsme jediní uchovatelé kultury starého světa. V žádném případě nesmíme podlehnout letargii jako ostatní přeživší...

POČÍTAČOVÝ DENÍK

JÜRIG MÖTZLI (2190)

Uplynulo sedmdesát osm let, co nás můj dědeček pověřil úkolem pečovat o chrám Spícího krále, který objevil jeho děd, a hlásat hlupákům z Züri, že jednou přijde den, v němž se On probudí, aby pak vládl nad lidmi i nad zvířaty.

De Broglie, spící král, pochází z dávných časů, kdy na světě nebyl ještě žádný led a na obloze svítilo jasné a teplé slunce.

Já, Jürg Mötzi, jsem dnes převzal od svého otce úřad hlavního velekněze a plním tímto tradici, kterou zavedl, ohlásit Vaderovi, že od této chvíle budu já řídit řád Broglianů. Jako můj otec přede mnou nepochybuji ani já o tom, že spící král má slova vnímá a že jeho pohled na mně s uspokojením spočívá. Vývoj našeho řádu postupuje rychle, protože i mnoho dalších je s radostí připraveno podílet se na naší síle. Máme ty nejlepší zbraně a dostatek jídla, chladný prostor je stále plný a jen v nejkrajnější nouzi sáhneme na bedny a skřínky, které De Broglie připravil na den svého probuzení.

V kantonu Züri nás sice nemají příliš v lásce a v rodině Nüssli nám vyrostl zapřísáhlý nepřítel, kterého nikdy neunaví obtěžovat nás nestydatými požadavky, abychom prý vyklidili naši svatyni, ale jsou nuceni nás respektovat. Řád roste a vzkvétá. Nikdo se neodvažuje na náš pevný hrad zaútočit.

POČÍTAČOVÝ DENÍK

RETO MÖTZLI (2262)

Dvě stě padesát let od Kristofluu prokázalo prozíravost našeho svatého předka Bruna Prvního. Nehledě na klan Mötziů, všechny ostatní rodiny duševně naprosto upadly: Künziové, Lüthiové, Martiové, Merkiové, Meiliové, Rumbeliové, Schmuckiové, Stehlioové, Stuckiové, Zwinglioové, Jäggiové, Brändlioové, Eglioové a Sahlioové degenerovali na střapatá, nekultivovaná a nepěstěná stvoření, která se mručíce potulují po ledu a rvou se s divokými zvířaty o krvavé kosti.

Jedinými našimi vážnými konkurenty v okolí jsou Nüsslioové, klan, který pochází z potomků jistého Harpa Nüssliho, který v roce velké katastrofy vládl nad čímsi, co se jmenovalo "National Bank." Význam tohoto slova upadl bohužel v zapomenutí, takže je nemohu blíže vysvětlit.

Nüssliům se také říká "Šedé Eminence", protože se osobně neukazují, ale výhradně odněkud z temného pozadí podnikají proti nám různé zlomyslné akce. Tvrdí, že mají nějaký "dokument", podle něhož je prý chrám Spícího krále jejich vlastnictvím. Protože my nevíme ani co je to ten "dokument", ani proč by někdo měl tvrdit takové nehorázné věci, přirozeně jejich směšné požadavky ignorujeme.

Jak jsme mohli zjistit, obývají Nüsslioové jednu podzemní pevnost ještě ze starých časů a tam provozují své nekalé obchody za tlustými železnými dveřmi, které ani naše zbraně nedokážou prorazit.

Mají bezpochyby v plánu vybudovat si v okolí Züri pevnou pozici, vyšpehovat, jaké máme zbraně a naši svatyni dobýt. Jak je známe, jsou v obchodních stycích s národy Doyzlandu, Itálie i jiných zemí a najímají si různé strašlivé kreatury, aby se připravili na den rozhodnutí.

POČÍTAČOVÝ DENÍK

MAX MÖTZLI (2320)

Chvalte, hvězdy na obloze, spícího krále, který bude jednou vládnout nad všemi lidmi a vši zemskou havětí. Já, Max Mötzi, potomek Bruna Moudrého, hlavního velekněze řádu Broglianů, dávám tímto svému klanu na vědomí, že se mi včera zjevil malý mužíček a neřekl než toto: "Ty hloupý starý žoku, přišel čas, aby ses klidil do důchodu a veslo nechal příští generaci. Ahoj, bejby."

POČÍTAČOVÝ DENÍK

MAX MÖTZLI (2321)

Vzhledem k duševnímu pomatení mysli, které náhle postihlo mého starého otce Maxe Mötzliho, je nyní na mně, abych pečlivě střežil naše cenné dědictví a chránil gardu spícího krále proti zákeřným úkladům Šedých Eminencí.

Pocit'ujeme sice snahy různých lotrů a darebáků, kteří se nestydí napadat ze zálohy s kušemi naše bratry na lovu nebo na obchodních cestách, jenom jako obtížné štípání komárů, přece jen však mě jejich nepoučitelnost a neměnná zarytost posílila v rozhodnutí do kořene je vymýtit. Nenecháme si věčně líbit, aby nějací dlouhouší nosatci, co si říkají Nüssliové, i nadále přibíjeli na každou mrtvolu, kterou nechají za sebou, kus špinavé kůry s výzvou, abychom "konečně odvedli nezaplacenou daň z roku 2012, jestliže nechceme přijít o naši svatyni."

Tyto hnusné žerty, které s našimi ubohými bratry tropí, jsou rouhání vůči spícímu králi!

Proto, ó králi De Broglie, vyprošují si od tebe požehnání pro nastávající odvetné tažení, které...

POČÍTAČOVÝ DENÍK

URS MÖTZLI (2368)

Zanedlouho už pominou dny ledu, protože ten už na všech stranách mizí a nastupuje období velkého tání. Ledovce se stahují nazpět a ze všech zemí se sbíhají poslové a podávají zprávy o velkých dávnověkých stavbách, jejichž vrcholky už tu a tam vyčnívají z ledu, což přivádí lidi k jásotu.

V Geneevě, jak jsme slyšeli, tančí už národ na tenkém ledu a z daleké Itálie se k nám dostala zpráva, že obyvatelé Milána již troubí k lovu na všechny bystré, bosonohé ženušky, aby založili "Velkou dynastii,, která má jednou panovat nad celou Jižní zemí, na jejíž půdě, jak říká fáma, prý už vyrážejí první květiny...

Po neklidné noci připadalo Mattovi ráno jako pokračování noční můry.

Z lehké dřímoty ho probudil divoký pokřik z ochraptělých hrdel, a když napůl probuzený vyskočil, praštil se do hlavy o jeden trám, visící ze stropu. Trám v oblaku prachu, pavučin a uvolněného mechu padl na podlahu a prach, který při tom rozvířil, mu úplně zaclonil výhled.

Aruula vyskočila ze svého tvrdého lůžka už s mečem v ruce a ostražitě se rozhlížela.

Matt popadl jednou rukou svůj kontejner s nouzovým vybavením a druhou její volnou ruku odsunul dřevotočem prožrané dveře a opatrně vyhlédl ven. Nad vrcholky lesních stromů právě vycházelo slunce a jeho paprsky se zdály slatinu ještě přehřívát. Nahoru od ní stoupala třepotající se hustá, modravá mlha, propůjčující opevněné budově, kterou objevili večer předtím, vzezření nějakého zakletého zámku.

Ve vysoké trávě, která se před nimi táhla až k okraji lesa, se míhaly postavy bledých holohlavých tvorů. Matt a Aruula se instinktivně přikrčili. Byli to guulové, které již znali ze stepi, a ti, ozbrojení svými zubatými šavlemi a kulatými dřevěnými štíty běželi k vile. Matt jich napočítal několik tuctů a podobali se jeden druhému jako vejce vejci.

Ovšem nezdálo se, že by byli v této končině vítáni; Matt přes kotouče mlhy viděl, že za nízkou zdí před vilou se zvedly početné postavy s helmami, v kiltech a ve stříbrně se lesknoucí zbroji. Byli ozbrojeni kušemi a vypálili proti útočníkům salvu šípů, která zkosila jejich přední řady. Časné jitro se naplnilo pronikavými bolestnými výkřiky. Horda guulů se vrhla k zemi, ale jejich bojechtivost se nezdála nijak ochromena. Za okamžik později se už požírači mrtvol plazili travou a stříleli po obráncích šípy. Muži v brnění se včas ukryli. Jen jeden se zasažen zřítíl přes zeď.

Když guulové vyskočili, aby opakovali útok, vynořily se nad zdí i hlavy obránců. Dva nebo tři z nich vysunuli přes zeď jakési roury, které Mattovi připadaly povědomé. Pak prásklo asi sto výstřelů a on zahlédl rudé záblesky šlehající z hlavní.

Aruula ho strhla k zemi: Když zase zvedl hlavu, viděl, jak se dva útočníci potácejí a padají do trávy.

Obránci vily nebyli očividně žádní ostrostřelci, to bylo Mattovi jasné. Skřeky guulů zesílily, ale přestali útočit teprve tehdy, když se nad nimi přehnala další hromová salva. Matt poznal z pohybujících se stébel trav, že se dali na rychlý útěk směrem do lesa. Střelci se za triumfálního jásotu ostatních vzpřímili.

O co tu vlastně jde? přemýšlel Matt. Kdo byli tihle lidé, co disponovali moderní výzbrojí, a přesto tak

mizemě stříleli? I když v něm všechno volalo po tom, aby se s nimi pokusil navázat kontakt, neměl z nich nijak dobrý pocit.

"Meerdu," zasykla Aruula náhle. A když vyslovila toto slovo, byl to, jak kdysi prohlásil Kank Williams, "konec legrace".

Matt se prudce otočil.

Za jedním blízkým stromem vykukoval kostlivý obličej guula, který si zřejmě chtěl prohlédnout napůl zarostlou chatrč. Když uviděl Aruulu, zablýskly se jeho rudé albínské oči a vrhl se na ni.

Naneštěstí pro něj ho jeho lačnost po lidském mase svedla k tomu, že se kolem sebe už dále nepodíval.

Proto byl také dost překvapen, když z chatrče náhle vyletěl Mattův kontejner a praštil ho do kolenní česky. Guul tlumeně zasténal a zapotácel se. Aruula se mu s vytašenou čepelí vrhla vstříc, ale guul bleskem znovu získal ztracenou rovnováhu. Její meč narazil na jeho šavli s takovou silou, že jí byl vyražen z ruky.

Než se mručící strašidelná postava mohla rozmáchnout k další ráně, byl už Matt u ní a pevným stiskem jí podtrhl kostnatý kotník. Guul zavrával a v panice pozvedl štít i šavli. Matt ho strhl k zemi a on narazil na stěnu chatrče. Zatímco co Aruula hledala v trávě svůj meč, seděl už Matt obkročmo na vyzábělé postavě a bušil do ní oběma pěsti. Guul ztratil šavli i štít a instinktivně zvedl ruce, aby se chránil. První dojem neklamal: kostnatá lebka Mattova protivníka byla tvrdá jako železo a jestli vůbec kdo cítil bolest, pak to byl jen Matt sám.

Mattovy ruce však stále ještě tloukly protivníka, i když musel v každé chvíli dávat pozor, aby se strašlivé trháky vrčící bestie k němu nedostaly příliš blízko. Ukázalo se, že paže jeho protivníka jsou velmi silné a jejich drápy trhaly jeho kůži až do krve. Když přiběhla Aruula s mečem, Matt vyskočil, aby jí udělal místo.

Ale současně vyskočil i guul téměř artistickým pohybem, jako by ho vymrštilo péro. Jeho obličej se protáhl v grimasu, ale s vyceněnými zuby a slintaje se stáhl nazpět. Nyní, když byl beze zbraně, to vypadalo, že ztratil odvalu. Jeho hlava sebou škube ke straně, pak udělal krok k rohu chatrče a zmizel v lese.

Krak!

Tvrdé prásknutí, následované tichým kňouráním, proniklo k Mattovým uším. Pak nastalo ticho. Slyšel teď už jen tiché šustění, jako by něco šoupalo po lesní půdě.

Vyměnil si zmatený pohled s Aruulou a pak opatrně nakoukl za chatrč. Uviděl šedohnědé tělo mladé taratsy, která se zakousla do šije ochablého guula a tiše táhla svou kořist do křoví.

"Hasta la vista, bejby," řekl Matt a zamával mrtvému guulovi na rozloučenou.

"Comdo?" zeptala se Aruula.

"Děkuju, je mně dobře," řekl Matt. "Což se o našem bledém příteli zrovna říct nedá."

Kozhlédl se kolem sebe, pak sebral své věci a přehodil si kontejner přes rameno. "Tady nemůžeme zůstat, Aruulo."

"Kam chceš jít?"

Matt ukázal na starou vilu, nořící se z vírů modravé mlhy. "Tam."

Aruula podezřívavě přimhouřila oči. "Ty ty lidi znáš?" zeptala se.

"Jak jsi na to přišla?" Matt se pokoušel očima proniknout mlhu, protože chtěl vědět, zda guulská horda něco z předchozího incidentu nezpozorovala.

"Oni mají hromové hole!"

"Pušky, Aruulo. říká se jim pušky."

"Tak jsou jako ty?"

"Nevím. Doufám, že ano."

Zvedl šavli mrtvého guula a potěžkal ji v ruce. Solidní práce. Pak se oba položili do trávy a začali se plazit k obranné zdi. Když Matt asi tak po dvaceti metrech zvedl hlavu a vrhl pátravý pohled do kotoučů mlhy vystupujících z bažiny, přeběhlo v dálce za nimi mezi stromy několik požíračů mrtvol, kteří se blížili k chatrči.

Teď to začínalo být nebezpečné. Jestli guulové nejsou úplně pitomí - a nebyl žádný důvod proč si to myslet - poznají určitě stopy po boji. Pak je zřejmě napadne, že se v jejich bezprostřední blízkosti patrně

nacházejí nějací obránci z vily. Možná, že se pokusí tyto špiony i objevit.

Najednou se za Mattovými zády ozvalo hlasité divoké vytí. Když se znovu ohlédl, viděl u chatrče jednu bledou postavu, která jako nějaký šílený derviš skákala nahoru a dolů, ukazovala jejich směrem a vydávala zvuky, které mohly znamenat jen jedno: Já jsem je viděl, tati!

Zatracenej žalobník, pomyslel si Matt. No, ještě si to spolu vyřídíme.

Sotva svou myšlenku stačil dokončit, když se ně dál než pět centimetrů od jeho natažené ruky zabořil do země dřík kopí. Útok následovalo další divoké vytí. Matt se proplazil kolem kopí a dál dopředu. Aruula byla někde nalevo od něj. Obracela hlavu všemi směry, aby se ujistila, zda je ještě u ní.

Náhle zasyčela vzduchem celá salva šípů, která je však naštěstí přeletěla. Matt zabořil obličej do hlíny a cítil, že něco narazilo do podpatku jeho pravé boty. Strnul a vyslal naléhavou modlitbičku k nebi. Protože necítil žádnou bolest a také ne zrádné teplo v botě, což by znamenalo řinoucí se krev, sáhl dolů, popadl šíp, vytrhl jej ven a odhodil.

"Maddraxi?" Aruulin hlas. Mohla být od něj tak nanejvýš jeden metr.

"Jsem v pořádku," odpověděl tiše.

"Já taky."

Asi o dvě minuty později se dostali až ke zdi. Matt signalizoval Aruule, že nemá mluvit. Neměl žádnou chuť být obránci vily pokládán za nepřitele.

Aruula kývla že rozumí. V jejich hnědých očích však byla otázka: Co uděláme teď?

Měla pravdu. Jakousi komickou asociací se Mattovi vybavily v paměti tituly dvou knih, které před mnoha lety napsal soudruh Vladimír Iljič Lenin: 1. Co dělat? a 2. Dva kroky vpřed, jeden krok vzad. Nejlepší by snad bylo, kdyby na chráněný pozemek vnikli na jiném místě a ne tam, kde byli rozmístěni obránci se svými zbraněmi.

Tak jednou kolem bloku... Matt dal Aruule znamení a začal se plazit po zemi těsně podél zdi doprava. Asi o dvacet metrů dále tvořila zeď ostrý ohyb a když se tam dostali, zaslechl nad sebou tlumené hlasy. Sakra! Zřejmě byly stráže umístěny všude kolem domu.

Vypadalo to tedy tak, že aspoň jednu ze čtyř stran domu není možno pěším útočníkům dobýt.

Matt se plazil dál, až dorazil k dalšímu ohybu zdi u zadní části vily. A zde měl štěstí; přesně čtyřicet centimetrů za zdí zela propast, podle jeho odhadu minimálně čtyřicet metrů hluboká. Dole pod svahem se prostírala rovina, k níž se napojoval další les. Mattovi vyrazil po těle pot. Zastavil se. Čtyřicet metrů je zatraceně hluboko, když nesete na zádech nouzový kontejner a můžete se pohybovat jen plazením. Ke všemu zlému mu ještě cestu zablokoval jeden tvor, který si ho zvědavě měřil očima na tlustých, pohyblivých stopkách.

Matt strnul. Ten tvor byl až zarážejícím způsobem podobný slimákovi a nepříjemně mu připomínal monstrum, s nímž se setkal v chodbě pod Pevností krve v Miláně, byl ale dlouhý jen jako jeho předloktí. Měl šedobílou barvu a zdobila ho všemožná tykadla a bradavice.

"Zmiz, slizouně," zašeptal Matt a zamával pravicí proti odpornému stvoření. "Jdi mně z cesty, nebo naše přátelství moc špatně skončí."

Naneštěstí slizoun na Mattovo hektické divadýlko téměř nijak nereagoval. A co bylo ještě horší; zdálo se, že ho dvojnožec zajímá. Zatímco Matt se se vzrůstající hrůzou ptal sám sebe, co asi bude dělat, jestli se ta potvora nebude chtít dát odehnat, přilezl slizoun se zvědavě nataženými očními stopkami po stříbrné sliznaté stopě až k němu a dvěma svými ledově studenými tykadly se dotkl jeho tváře.

Matt sebou prudce škubl. Zatímco mu pátrající tykadla přejížděla po obličejí, modlil se v duchu k bohům, které vzývaly kočující národy a také k Orguudoovi, démonu temných hloubek, který byl zřejmě zodpovědný za všechny ty odpornosti, které se v podzemí plazily, lezly a klouzaly.

Slizounův průzkum trval asi tři minuty, pak se zdál spokojen. Změnil směr a pomalu klouzal po svahu propasti dolů. Matt ulehčeně vydechl.

"Aruulo?"

Žádná odpověď.

Konečně se odvážil otočit hlavu a podívat se za sebe. Ale žádná Aruula tam nebyla.

Zmocnil se ho krátký úlek. Snad se nezřítíla? Ale to ne, toho by si byl určitě všiml.

Potom na něj přes mlhu dopadl stín a když vzhlédl, zíral do opálených obličejů mužů v helmách a v

pancířích, kteří se po provazech spustili dolů po zdi. Tři z nich drželi mezi sebou jako balík svíjející se Aruulu, jeden jí zacpával ústa.

Na Mattovu hlavu mířila hlaveň bubínkového revolveru zřejmě ruské provenience.

"Nüssli?" zeptal se strážný.

"Nüssli?" opakoval Matt nechápavě.

"Nüssli!" Vypadalo to, že si je strážný nyní jist. Hrubé ruce popadly Matta za zadek a za límec a zvedly ho do vzduchu. Za okamžik už ležel na zemi ve vnitřním dvoře vily. Někdo mu strhl ze zad kontejner a lhostejně ho hodil stranou. Další muži k němu hodili Aruulu.

"Vážně, hoši, tohle je nedorozumění," pospíšil si Matt vše vysvětlit. "My nepatříme k těm guulům tam venku..." Ukázal ke kraji lesa, odkud se nyní znovu ozvaly pronikavé výkřiky a nadávky.

Muži v helmách ho trhnutím postavili na nohy a zkroutili mu ruce za záda, ale než ho stačili spoutat, ozval se odkudsi poplašný výkřik. Většina pochopů s klením vytasila své zbraně a rozběhla se ke zdi na přední straně domu. Zůstali jen dva muži.

Matt nedopřál těm dvěma žádnou šanci; první dostal kopanec do slabin, po němž se sténáním odlétl dozadu. Druhému přistála Mattova pěst pod bradou a tento úder ho bezpečně poslal do říše snů. Než první sražený strážce mohl popadnout dech, aby zařval na poplach, uštědřila mu Aruula mocný hák, který ho rovněž uspal.

Za okamžik nato spěchali už oba a nikým neviděni bujným parkem, který vilu obklopoval. Mezi trnitými keři, které rostly těsně u zdi domu, našli dveře. Vedlejší vchod, který vedl do sklepa. Matt, Aruulu v patách, překloupýtal dolů se vinoucím schodištěm a dostal se na chodbu, k jeho velkému úžasu osvětlenou elektrickými lampami. Opět podobnost s Milánem! Ale tentokrát za tím nemohl vězet Smythe! Nebo...?

Krátce nato dorazili k šedým železným dveřím. Byly otevřené. Za nimi se nacházel prostor o velikosti zhruba osmi čtverečných metrů. V podlaze byl kulatý průlez natolik velký, aby jím mohl projít člověk. Jeho poklop byl otevřený. Zespolu k nim nahoru táhl chladný vzduch. Všechno vypadalo čisté a suché. Mattovi se zdálo, že z hloubky slyší jakési stejnoměrné bzučení. Generátor?

Někde daleko za nimi se ozývalo řinčení oceli o ocel. Bylo slyšet skřípání bot na šterku, chraptivé štěkání, prudkou palbu z pušek a pistolí a bolestivé výkřiky. Guulové toho zřejmě nemínili nechat. Kolem vily zuřil boj s krajně nejistým výsledkem.

Když si vše dobře a ze všech stran rozvážil, neměl Matt žádnou velkou chuť se do té záležitosti zaplést. Napřed bylo třeba zjistit, kdo je ten dobrý a kdo ten zlý.

"Dolů, Maddraxi?" zeptala se Aruula a ukázala na otevřený průlez.

"Vlastně raději ani ne," řekl Matt, "Kdoví, zda bychom tam dole nepadli do nějaké pasti."

"He!"

Matt a Aruula se prudce otočili. Na konci chodby, kterou sem přišli, se vynořila hlava jednoho muže v helmě, který v ruce pohupoval kuší. Viděl je, otočil se a vykřikl na poplach.

Matt škubl rameny. "Asi nemáme jinou možnost."

"Et fa comu fa," řekla Aruula. "Je, jak to je."

Skočila dolů jako první.

POČÍTAČOVÝ DENÍK

BRUNO VI. MÖTZLI (2380)

Nejúpornější bitva o naši svatyni nastala, když Gnepf Nüssli III., nejmocnější pán z Šedých Eminenci, vydal heslo: "Pryč se spícím králem! Neexistuje žádný král, který se tak jmenuje, a jeho drží řádoví bratři nám nemají co poroučet."

Pošťval proti nám statečné rybáře od Curyšského jezera, ozbrojil je dlouhými železnými noži a tlustými ostnatými řemdihy a nechal je napochodovat proti nám se slibem, že je bohatě odmění, když se jim podaří vyhnat Mötzlie z jejich svatého útulku. Ale u chrámu Spícího krále si vysloužili krvavé nosy, zlomené kosti a velké díry v hlavách. Tu mezi nimi nastal velký jekot a bědování a oni nazvali Šedé Eminence tlupou lhářů a přísahali, že už nikdy nebudou proti bratrstvu Broglianů bojovat.

To dopálilo Šedé Eminence natolik, že pomocí svého bohatství přivedly až z daleké Fraace hordu, která se jmenuje "gulli" a je známa tím, že je ochotna plnit a válčit pro každého, kdo jim slíbí tučnou kořist. Od té doby neproběhl snad jediný týden, kdy bychom se nemuseli bránit proti jejich zákeřným útokům a zásoba našich kulek nám začala docházet, takže jsme museli přejít k tomu, že jsme je odlévali sami. V důsledku toho jsme poslali naše obrněné muže v počtu padesáti do Züri, kde přímo před Zlatou kryptou Šedých Eminencí špinavou hordu gulliů potřeli a těm, kteří si otvírali své drzé huby, je na místě nacpali olovem. Tento hrdinský čin přinesl našim řádovým bratrům mnoho chvály z úst mého otce, hlavního velekněze Gopfrieda, který však bohužel nyní leží v posteli a silně se potí, protože ho trápí podágra, takže jsem to já, jeho syn Bruno VI., pojmenovaný po našem moudrém předkovi, který podává před spícím králem svou zprávu. Jakmile jsme tedy zjistili, že ti ušatí skřeti rozumějí jen řeči krvavých nosů, ohlásili jsme novou taktiku: "Zub za zub!" má znít ode dneška naše heslo. "Ukažte té lúze, kdekoliv se zase sbírá, že garda spícího krále se nebojí ani lidí, ani jakýchkoliv jiných bestíí!"

Matt přesně nevěděl, co čeká.

No dobrá, na rozdíl od jiných obydlí ze starých časů, která na březích jezera viděl, byla tato vila ve středně dobrém stavu. Nyní také věděl proč; byla v držení disciplinované sekty, opírající se o staré zvyky a rituály.

Kdysi - jestliže Achmazova informace byla pravdivá, tak před šestnácti generacemi - si příslušníci sekty zvolili tuto budovu jako své hlavní sídlo. Ocelové dveře dávaly tušit, že dole pod nimi se patrně nachází něco, co se ve své době často dalo najít v sídlech dobře situovaných kruhů - "protiatomový" bunkr. Nemýlil se. To, co bylo k vidění v první místnosti, do níž pronikli, mu řeklo dost: před ním se hromadily v plastických fóliích zatavené krabice a bedny až ke stropu. Podle nápisů obsahovaly sušené potraviny všeho druhu.

"Co je to?" zeptala se Aruula.

"Magare," řekl Matt. "Jídlo."

Aruula nechápavě vydechla. Tolik magare ještě nikdy pohromadě neviděla. V kraji, odkud přišla, byl už po generace obvyklým jídlem šmaldan a největší lahůdkou, která se otáčela na rožni nad táborovými ohni, maso zmutovaných obřích vážek.

V další místnosti narazil Matt na větší počet tanků. Byly velké jako železniční vagóny a spojené tlustými speciálními kabely s různými přístroji. Všude to bzučelo a brumlalo. Teplota byla asi 21 stupňů. Za každými dveřmi, které otevřel, se automaticky rozsvítilo světlo. Byl ohromen. Kde byl generátor? Proč ještě fungoval? Co věděli obyvatelé vily o technice, pocházející z 21. století? Jak se dostali ke znalostem, kterých bylo potřeba k obsluze všeho tohoto zařízení?

Odpovědi na všechny otázky se mu dostalo v další místnosti, jejíž pravou stěnu zabíraly jedna prázdná a jedna plná skříň se zbraněmi. V regálech byly vedle sebe nahromaděny tucty beden s municí do pušek a dalších ručních palných zbraní. Uprostřed se tyčila mohutná kovová schránka soběstačného energetického stroje, na jejíž přední straně, uchycen v pěti tenkých kovových úchytkách, zářil velký krystal trilithia. Zdroj energie, schopný vydržet i více než pět set let.

Matt se poškrábal na hlavě. To bylo prostě nepochopitelné. Jeho pohled bloudil po místnosti, automaticky zaznamenávaje její zařízení. Kovový psací stůl, lehce poškrábaný. Na něm plochá obrazovka počítače poslední generace bez klávesnice. Musel to být jeden z těch hříšně drahých Voice Comps, které se svého času vyskytovaly téměř výhradně jen v kancelářích šéfů obrovských prosperujících podniků.

Na obrazovce se cosi hýbalo; prstencová kosmická stanice a osamělý astronaut v bílém skafandru. Monitorový spořič. Ploché obrazovky z roku 2012 sice už na ně nebyly zařízení, ale mnozí lidé si stále ještě cenili podobných nostalgických hraček.

Aruula zůstala před pohyblivým se obrázkem fascinované stát. Chytila si hlavu, pak obešla obrazovku, prohlížela si její plochou zadní stranu a nakonec s tázavým výrazem pozvedla oči k Mattovi.

Jak jí jenom měl vysvětlit, co je to vlastně obrazovka a jaké procesy se v počítači odehrávají? Dokonce

ani jeho studovaná exmanželka Liz nerozuměla tomu, jak počítač funguje. A Aruula nikdy nenavštěvovala žádnou, ani tu elementární školu.

"Není to žádné kouzlo," řekl. "Je to stroj, který postavili lidé."

"Já jsem to už jednou viděla!"

"Cože?" Matt zvedl hlavu.

"Včera v noci. Když jsem naslouchala. " Aruula ukázala na obrázek kosmické stanice. "Takové divné věci... Plivaly oheň. A tyhle malé lidi," ukázala na astronauta, "jsem také viděla. Měli v rukou pušky."

Matt svraštil čelo. Existovala snad možnost, že její šestý smysl nějak vešel v kontakt se spořičem na obrazovce? To přece nebylo možné...

Za nimi se ozvalo silné zadunění. Matt se prudce obrátil. Vnikli snad už do vily guulové?

Trvalo pár sekund, než poznal, že to dunění nemělo co dělat s výstřely. Kdosi tloukl nějakým těžkým předmětem do vchodu od bunkru.

Matt běžel nazpět ke dveřím a napjatě poslouchal. Vypadalo to, že střelba venku umlkla. Neslyšel už žádný bojový řev. Garda spícího krále zřejmě také tentokrát vykazala nepřátele do jejich hranic. A nyní tedy se chtěli vypořádat s vetřelci, kteří drze vnikli do jejich nejposvátnější svatyně.

"Maddraxi!" vykřikla náhle Aruula. "Podívej!"

Stála před velkým panelem z matného skla. Stál vztyčeně v zadní části místnosti a měřil asi tři metry na výšku a jeden metr v průměru. Aruula na něj ukazovala napřaženou rukou. V jejím obličeji bylo možno číst leknutí a šok. Matt k ní okamžitě přispěchal, aby zjistil důvod jejího zděšení.

Když stanul před blokem, který měl válcovitý tvar, byla jeho reakce stejná jako u Aruuly. Protože to, před čím stál, nebylo žádné matové, ale čiré, zvenčí zamlžené sklo. A za ním bylo vidět rozmazané obrysy postavy jakéhosi člověka. Mohlo mu být sotva čtyřicet let, měl pleš a svou podobou až nápadně připomínal rytinu na helmě, nalezené ve stepi, i nedaleko stojící sochu.

"Spící král," vydechl Matt.

Aruula naň vrhla užaslý pohled. "Proč se nevzbudí?"

Matt se rozhlédl kolem sebe. Teprve teď si všiml, že válec, v němž spící spočíval, je všemožnými kabely spojen se soběstačným energetickým zdrojem.

Kryogenický tank? Už v dětství Matt slyšel, že někteří vynálezci pracují na přístrojích, které dokážou lidi zmrazit a o mnoho později je zase přivést k životu - snad tehdy, až smrtelnou nemoc, kterou za svého života trpěli, bude možno vyléčit. Stále znovu a znovu se v tisku objevovaly fámy, že tomu či onomu vědci se podařilo takový přístroj sestavit. Ale bral tyto zprávy asi tak vážně jako každoročně se šířící pověsti o objevení další planety za oběžnou drahou Pluta.

Obličej spícího krále byl bledý. Kolem rtů mu pohrával tajuplný úsměv. Ale ani v nejmenším nevypadal jako mrtvý.

"Proč se nevzbudí?" opakovala Aruula.

"On spí velmi hluboce, Aruulo..." Matt se svraštlým čelem obešel celý skleněný tank. V hlavě mu vířil celý kolotoč myšlenek. Kdo byl ten muž? A jak přestál všechna ta staletí, následující po katastrofě?

Naklonil se, přešel rukou přes zamžené sklo a prohlížel si znovu všechny detaily spáčovy tváře. Nebylo lehké si představit, jak asi ten muž vypadal, když měl otevřené oči a zdravou barvu kůže. Ale připadal mu nějak známý.

Teprve když venku začala garda spícího krále ve své frustraci strašlivě výt a vřeštět, což mohlo znamenat pouze to, že přejí těm prokletým vetřelcům přinejmenším dýmějový mor, si Matt konečně vzpomněl.

Claude De Broglie! Excentrický kanadský miliardář! Znal ho z televize a z tisku. Proslavil se krátce před koncem tisíciletí svou posedlostí různými šílenými plány, které propagovali početní šarlatáni. Nastrkal značnou část svého zděděného jmění do utopických projektů jako "stroj na čtení myšlenek,, nebo "stále ochotná androidka,, a do různých pochybných "pohonů mezihvězdných kosmických lodí,, a často ho přitom pořádně napálili.

Ale De Broglie měl zřejmě aspoň jednou v životě dobrý čich. Na patě válce stálo vystouplými mosaznými písmeny: Otto Fortensky

Mrazicí box I

Vynálezce Fortensky zahynul, jak Matt věděl, při havárii. Zřejmě stačil ještě před svou smrtí prodat De

Brogliemu prototyp svého zmrazovacího zařízení.

"Můžeš ho vzbudit?" zeptala se Aruula.

Matt sebou škubl. "Cože?" Užasle se na ni podíval. "Nevím. A proč bych měl?"

"Spící král," odpověděla Aruula s odzbrojující logikou, "má nad svými poddanými moc a může je přimět, aby nás nechali jít."

"To není špatný nápad." A co když je už dávno mrtvý? přemýšlel Matt. Co když Fortenskyho mrazicí box už chrání před rozkladem jen mrtvolu? Předpokládejme, že ho rozmrazíme a on se rozloží na organickou břečku... jak to těm jeho hochům vysvětlím?

Na druhé straně však Aruulina teorie nebyla k zahoezení. Zde sice měli do sytosti jídla všeho druhu a tyto prostory nabízely i určitý luxus a pohodlí, ale Matta ani ve snu nenapadlo, aby zbytek svých dnů strávil v nějakém klimatizovaném sklepě. Jestli De Broglie ještě žije, mohl by jim pomoci. Znal místní poměry a byl od obránců tohoto domu uctíván jako bůh.

Matt stiskl rty a přistoupil k obrazovce. Natáhl pravou ruku a stiskl LCD matnici pro hlasový vstup.

Spořič zmizel a ozval se chraptivý hlas, který zněl, jako by jeho vlastník vykouřil tak sto dvacet cigaret denně: "Zde je Vader. Prosím, identifikujte se."

Vader?

Náhlým hlasem poplašená zaujala Aruula ihned bojový postoj a napřáhla ruku s mečem. Matt jí gestem naznačil, že žádné nebezpečí nehrozí. Pak řekl: "Zde je velitel Matthew Drax, US Air Force."

"Vítejte, veliteli Matthewe Draxi z Us Air Force," zachraptěl Vaderův hrobový hlasový orgán. "Co pro vás mohu udělat?"

"Potřebuji informace," řekl Matt. "Za prvé: Odkdy odpočívá pan de Broglie ve své kryogenické komoře?"

"Od 8. února 2012," odpověděl Vader.

Aha, pomyslel si Matt. Odebral se tedy ke svému zimnímu spánku v den katastrofy. "Jak znějí rozkazy ohledně jeho znovuoživení?"

"Přál si být rozmrazen přesně za sto let," zněla Vaderova odpověď.

"Proč se tak nestalo?"

"Rozkaz byl zrušen."

"Kdo ho zrušil?"

Na obrazovce bleskly během zlomku vteřiny stylizované přesýpací hodiny, jak počítač hledal příslušný záznam.

"Bruno Mötzli První."

"Kdo je Bruno Mötzli První?"

"Bruno Mötzli, narozen dne..."

"Děkuji, to stačí," přerušil Vadera Matt. "Kdy ten rozkaz zrušil?"

"V prosinci roku 2111."

"Tři měsíce před termínem? Proč?"

Opět blikly přesýpací hodiny.

"V roce 2111 panovala obzvlášť mrazivá zima," řekl Vader. "Bruno Mötzli a jeho lidé byli obleženi Nüssliho hordou. Svatyni nebylo možno opustit, aby se sehnalo dřevo na topení. A protože teplota v domě se pohybovala výrazně pod nulou, rozhodl se Bruno Mötzli pana De Broglieho nebudit."

"Rozumím," řekl Matt. "Ale proč ho nenechal rozmrazit, když se situace zlepšila?"

"Už to nemohl udělat," zachraptěl Vader. "Byl bohužel krátce nato zabit, aniž mohl instruovat svého nástupce."

"Proč ani později nikdo deaktivaci nezrušil?"

"Nikdo o tom nevěděl," řekl Vader.

"Tys o tom věděl."

"Mě se nikdo neptal."

Matt si chytil hlavu. Přemýšlel. "Další otázka: Je možné, abych zrušil deaktivaci, kterou provedl Bruno Motzli?"

"Je to možné," řekl Vader.

"Pak ji tímto ruším a nařizuji, aby byl pan De Broglie ihned znovu oživen."

"Jak si přejete, veliteli."

V De Broglieho tmavé schránce to zaskřípalo. Aruula s mečem v ruce ji začala ostražitě obcházet. Pak se ozvalo mohutné hučení a bubláni.

"Jak dlouho bude proces rozmrazování trvat?" zeptal se Matt.

"Od nynějška přesně dvě hodiny, šestnáct minut."

"Fajn," řekl Matt, vrhl ještě jeden pohled na De Broglieho a vrátil se zase k počítači. "Co mně můžeš ještě říct o Brunovi Mötzlim a jeho klanu?"

"Mohl bych vám přehrát virtuální diář Mötzliů," odpověděl počítač. "Smím?"

"Prosím tě o to," řekl Matt. Pak se posadil na jednu bednu, která podle označení obsahovala Mozartovu bustu, a soustředil se na obrazovku.

POČÍTAČOVÝ DENÍK

RUEDI MÖTZLI (2510)

Boj o vládu v kantonu Züri zuří od konce ledové doby hůř než kdy předtím. Naši nepřátelé, Šedé Eminence ze Zlaté krypty, trvají na tom, že podle práva patří chrám Spícího krále jim a nedají si pokoj, aby stále nevyžadovali podporu a pomoc od svých žoldáků, najatých z dalekých zemí.

Jak jsem se dozvěděl, odvolávají se na jakýsi "dokument", který prý říká, že jako zástupci takzvaného "finančního úřadu" obdrželi před sedmnácti generacemi příkaz vymoci od vlastníka naší dnešní svatyně sumu "250 000 frankli". Protože ji však nedostali, jsou prý oprávněni vzít svatyni jako protislužbu za nezaplacení do úschovy jako zástavu - včetně takzvaných "úroků" ve výši "20 milionů frankli".

Protože ani já ani nikdo jiný neví, co jsou to ty "frankli" a nikdo také nemá ani tušení, co je to "finanční úřad", musíme předpokládat, že dlouhé období ledu způsobilo nějaké vážné zatemnění mysli, jímž je postižen klan Nüssliů.

To, že se od nás požaduje, abychom kromě chrámu vydali i všechny poklady, které zde leží už od doby spícího krále, pochází z čiré závisti. Dokument toho "finančního úřadu" musí být tedy jenom úskočný výmysl, mající za účel, abychom byli vytlačeni z naší mocenské pozice.

Šedé Eminence se v poslední době stále snaží pomocí svých oddílů z Fraace decimovat naše bratry.

Vyvozuji z toho, že mají v úmyslu nás úplně vyhladit. Již dlouho jsou na denním pořádku krvavé přepady našich stráží a bratrů cestujících za obchodem.

Když Vaderův chraptivý hlas umlkl, bzučelo Mattovi v hlavě.

Nebylo to sice pro něj lehké strávit všechny ty informace, které na něj byly vychrleny, ale toto z části chaotické žvanění představených řádu z posledních několika staletí ho aspoň v hlavních rysech seznámilo s tím, co se od doby katastrofy v této končině dělo. Bruno Mötzli První, zakladatel řádu, vytvořil mýtus o spícím králi, aby své rodině dal cíl, uskutečnitelný jen za předpokladu velkého smyslu pro pospolitost. Aby zabránil svým potomkům vrátit se zpět k barbarství a klesnout na úroveň divokých alpských hord, dal jim vizi možného vysvobození z ledového pozemského údolí nářků - a vyhlídku na nádherné časy, které údajně nastanou, jakmile spící král znovu procitne.

Jeho plán se prokázal jako smysluplný: garda spícího krále přestála dlouhou dobu ledovou bez nějaké větší újmy. Znovu objevila stará řemeslná umění jako kovářství a odlévání kulek a stala se z ní soběstačná společnost. Klan v průběhu mnoha generací dokázal úsporně hospodařit s De Broglieho poklady a vyvinul značnou míru neústupnosti a bojovnosti, aby obstál proti svým nepřátelům.

Vysmívané nebo osočované skupiny se většinou vždy semkly ještě těsněji k sobě. K přetrvání Mötzliů také významně přispěla skutečnost, že se jejich úhlavním nepřátelům, Šedým Eminencím, také podařilo zůstat na nohou; s Nüssliovci jim totiž vyrostla konkurence, s níž museli bojovat. Stále spory vedly ke zvýšené ostražitosti a k duševní i tělesné aktivitě.

Kdyby Šedé Eminence neexistovaly - pak by si je Mötzliové museli vymyslet.

Krrrk!

Matt se prudce otočil. Aruula, která si během Vaderovy dlouhé přednášky sedla na zem a strčila hlavu mezi zvednutá kolena, aby naslouchala, vzhledla.

Matt přistoupil k Fortenskyho mrazicímu boxu. V jeho nitru se nyní něco pohnulo a trhavě sebou škublo. Náhle otevřel Claude De Broglie oči a strnule naň zíral svýma světlemodrýma očima.

"Bingo!" řekl tiše Matt. "Je vzhůru."

Aruula vyskočila na nohy a postavila se vedle něho. Vyvalila oči jako De Broglie, jehož pohled spočinul nyní na ní. Úsměv na jeho rtech se rozšířil - ale, jak připadalo Mattovi - byl nyní také jaksi hloupější. Pak to kdesi znovu cvaklo a černé víko mrazicího boxu se pomalu odklopilo a odhalilo postavu v něm stojícího nahého muže. Početné dráty a kabely, které ho spojovaly s aparaturou, se vypnuly a vyklouzly na dlouhých, vlasově tenkých kanylách z jeho těla. Rány ani nekrvácely.

De Broglieho tělo se třásl jako v horečce. Normální účinek znovuoživení - nebo nějaká chybná funkce? Snad se jednalo jen o to první, jak Matt s úlevou zjistil, když se po několika minutách nahé tělo zase uklidnilo. Oči De Broglieho se během té doby ani jednou nezavřely a stále se upíraly na polonahou Aruulu. Jeho ústa se pokoušela artikulovat slova, ale až po několika pokusech se mu podařilo dostat svaly obličej pod kontrolu.

"Fa... fascinující..." De Broglie na Aruulu mrkl - a Matt s údivem zpozoroval, jak se také další část jeho těla daleko doleji probrala k životu a viditelně narostla. No jo - ten chlap vlastně už po celá staletí žádnou ženu neviděl...

V jedné přihrádce pod tělu přizpůsobeným korytem, v němž De Broglie stál, uviděl Matt ležet černý oblek. Sáhл po něm a podal ho rozmrazenému muži, který ho s ještě neohrabaným pohybem přijal. Aspoň se nyní zdál vzít na vědomí také Matthewa Draxe.

"Pan De Broglie?" zeptal se Matt.

"Kdo s... jste?" zakrál De Broglie a těžkopádně přehodil nohy přes okraj svého ledového sarkofágu.

Napřímil se a dychtivě na Matta pohlédl. "Už uběhlo těch sto let? Připadá mně, že jsem sotva usnul. Jaký rok máme?"

"To nemůžu přesně říct," odpověděl Matt, který si v témže okamžiku teprve uvědomil, že se zapomněl zeptat počítače na přesné datum.

"Američan, eh?" řekl De Broglie a vklouzl do černého overalu, který měl dole dokonce i boty, a znovu upřel pohled na Aruuliny svůdné křivky. "Kouzelně oblečená, ta vaše přítelkyně - Je to ta nejnovější móda?" Rozhlédl se kolem sebe. "Jste od tisku, že ano? Jak jste mě našli?"

"Tohle je Aruula; já se jmenuju Matthew Drax," řekl Matt a odkašlal si. "Je to čirá náhoda, že jsme vás našli, pane De Broglie. Musím vám bohužel říct, že všechno neproběhlo tak, jak to bylo plánováno. Vy - ehm - měli byste si snad sednout."

Zdálo se, že miliardář ho vůbec neposlouchá. Ukázal na vchod do bunkru, za nímž bylo už zase slyšet zvuky dotírajících řádových bratří, kteří se všemi možnými způsoby pokoušeli dostat dovnitř. "Co je to za rámus tam venku?"

"Tam venku se pokouší smečka vyjících dervišů vylomit dveře od bunkru," oznámil mu Matt.

"Fascinující." De Broglie si chytil hlavu. Vypadal zmatený.

"Obávám se, že z plánovaných sta let hlubokého spánku se stalo o pár set let víc, sire," pokračoval Matt.

"A ptám se sám sebe, zda vy svět tam venku..."

"Tak zle snad až nebude, kamaráde," přerušil ho De Broglie. "Jak že jste říkal, že se jmenujete?"

"Matt Drax."

"Legrační jméno." De Broglie se pošetile zahihňal. Mrkl na obrazovku počítače, která nyní znovu ukazovala spořič. Pak se znovu obrátil k východu. "Dnešní tisk je patrně ještě agresivnější než za mých časů."

"Už nejsou žádní žurnalisté, pane De Broglie."

Když na to De Broglie nijak nereagoval, začal Matt poprvé tušit, že něco není v pořádku. Možná že hluboce zmrazený mozek v průběhu těch mnoha let nějak utrpěl? Možná že kryogenický box Otto Fortenskyho nefungoval přece jen tak bezvadně, jak se to zdálo podle testů s myšmi?

"Vzpomínáte si na Otto Fortenskyho, sire?"

"Otto Fortensky?" De Broglie nasadil přemýšlivý výraz. "Ach, ano, Otto Fortensky. Samozřejmě! Byl to ten vedoucí admirál kosmické flotily při poslední velké bitvě proti žábám v souhvězdí Orion!"

Matt na něj zůstal ohromeně civět. Cože?

"Ne?" De Broglie se zatvářil zkroušeně. "Určitě si hned vzpomenu, pane Max..." Nenamáhal se však, aby si vzpomenu. Místo toho si začal prohlížet skřín se střelnými zbraněmi, stojící u zdi, a přitom si vesele popískoval.

Aruula vrhla na Matta tázavý pohled.

Mattovi se na čele objevily kapičky potu.

"Pane De Broglie," začal, aby svému protějšku alespoň v hrubých rysech vysvětlil vážnost situace, "musím vám bohužel říct, že jsme v nebezpečí... ve velkém nebezpečí..."

"Kecy," řekl De Broglie. "S tiskovými hyenami budu hotov cobydup! Už za mých studií mně říkali provokatér Claud." Podíval se na Matta a Aruulu a vypadalo to, že je teprve nyní správně vnímá. "Jak to vypadáte, voják? Už podle oblečení, eh?" Otočil hlavu k Aruule. "A vy, lady?" vyprskl. "S touhle parádou se hodíte spíš do nějakého conanovského filmu než do mé laboratoře!"

Aruulina angličtina byla zatím už natolik dobrá, aby De Brogliemu rozuměla. Nevěděla sice, kdo je to ten "Conan", ale De Broglieho arogantní tón měl za účinek, že instinktivně sáhla po meči v pochvě na svých zádech.

Než Matt mohl objasnit situaci, de Broglie couvl nazpět a vykřikl: "Co chcete? Jestli mně hrozí nějaké nebezpečí, tak nanejvýš od vás!"

"Pane De Broglie," řekl Matt vlídně. "Uklidněte se přece! My jsme na vaší straně..."

"Nejste!" vykřikl De Broglie.

"Ale samozřejmě jsme," ujistil oval Matt.

"Nejste!" křičel De Broglie.

Matt povzdech. "Poslouchejte, tahle hra nás nikam nedovede. Tam venku číhá zuřivá horda. Můžete pomoci nám i sobě samotnému, abychom z toho vyvázli se zdravou kůží. Pro ty lidi tam venku jste něco jako král nebo nějaký bůh..."

"Král?" zeptal se De Broglie. "Bůh?" Ta představa se mu zřejmě líbila. Matt mu to viděl na očích a ihned zalitoval, že upozornil De Broglieho na jeho nový status.

"No, bůh je snad trochu přehnané," řekl De Broglie poněkud zlehčujícím tónem - a bohužel málo přesvědčivě.

Nato se kulhavými kroky vydal přes místnost, minul dveře a na ně navazující chodbu s hromadami beden a otevřel vchod do bunkru, takže prvních šest jeho gardistů vpadlo po hlavě dovnitř a rozpláclo se před ním na nos.

Matt a Aruula, kteří ho po prvních vteřinách šoku s vytaseným mečem a připravenou berettou následovali, se dva kroky za ním zastavili - což zřejmě udělalo velmi špatný dojem na následujících šest ozbrojenců v helmách, kteří zůstali s otevřenými ústy civět na svého krále a boha.

Když Matt otevřel oči, bolest nemilosrdně udeřila. Jeho ruka se instinktivně pozvedla k hlavě, ale tento bezděčný pohyb vedl jen k tomu, že zasténal ještě hlasitěji. Bylo mu na zvracení. Za jeho pravým uchem byla bodavá bolest až nesnesitelná.

"Comdo?" Aruula přidřepla k němu.

"Hnusně," zasténal Matt. Pak se mu zase všechno vybavilo; přibíhající gardisté, jejich pěsti, tvrdý klacek, který přistál na jeho ubohé hlavě. Ztratil berettu! Musela zapadnout někde mezi ty bedny a skřínky.

Vzpomínal si na De Broglieho škodolibý chechot a na rychle se přibližující kamennou podlahu. A když už pak napůl omámený na ní ležel, nakopla ještě těžká bota jednoho z Broglianů jeho hlavu jako fotbalový míč.

Matt se pokoušel rozhlédnout se kolem sebe. Byla tma. Úzkým okénkem k němu padal paprsek bledého světla. Okno mělo mříže. No prima... Zahlédl výřez tmavého nebe a spoustu jasných bodů, o nichž

předpokládal, že to jsou hvězdy.

"Kde jsme?"

"Vysoko nahoře," řekla Aruula jenom.

Matt se opatrně posadil a prohlížel si okolí. Zavřeli je sice, ale naštěstí ne v nějakém zatuchlém sklepe. Místnost neměla žádný nábytek, stěny byly holé a dveře z bytelného hnědého dřeva. Vypadaly dost nově, zřejmě je někdy v posledním desetiletí vyrobil nějaký truhlář. Klika a zámek vypadaly primitivně, jako by se nějaká neobratná ruka pokoušela o napodobení dřívějšího vzoru. Mechanismus by se patrně dal otevřít i pomocí obyčejné zahnuté vlásenky. Ale Aruula nosila vlasy volně a vlásenky byly v této době asi tak zřidkavé jako bidety.

Barbarka pomohla Mattovi na nohy. Dovlekl se k oknu a vyhlédl ven.

Nacházeli se v jedné věžní místnosti na levé přední straně vily. Matt pohlédl na pozemek, ležící pod ním, a objevil přecházející stíny, které hlídaly za ochrannou zdí. Na kraji lesa, kde se usadili guulové, se teď nehýbalo nic. Předpokládal, že se asi stáhli zpět, aby si lízali rány a pohřbili své mrtvé - v případě, že je nesežrali. Pozoroval okolí celou chvíli, ale obléhatele nebylo vidět. Snad opravdu odešli?

Matt se ptal sám sebe, jak se asi De Broglie vyrovnal se situací, která pro něj musela být zcela neočekávaná. Dokázal se vůbec s řádovými bratry dorozumět? On sám potřeboval po své havárii jistý čas, než porozuměl podivnému dialektu hordy, v jejíž řadách našel Aruulu. Zřejmě děkoval jen jejímu telepatickému nadání, že si dnes nepřipadal jako nějaký Nepálec mezi Finy. Ona ho naučila řeči kočovných národů.

Jazyk Suizzanů žijících u jezera mu připomínal nosově vyslovovanou němčinu s přízvukem někoho, kdo trpí angínou. Pak ho napadlo, že De Broglie je sice Kanadán, ale že se narodil ve francouzsky mluvící části Švýcarska. Vedle Nizozemců a Skandinávů byli také Švýcaři známí tím, že běžně ovládali tři až čtyři řeči. Bylo docela možné, že De Broglie zdejšímu dialektu celkem obstojně rozuměl.

Matt si ohmatl kapsy. Důkladně ho prošacovali. Z jeho vybavení mu nezůstalo vůbec nic.

"Takže jsme úplně v hajzlu," povzdechl.

Aruula ho nechápavě pozorovala. Ještě dobře nerozuměla různým běžným oplzlostem.

"Tihle týpci nejsou ti, za které jsem je měl," řekl Matt. "A De Broglie má zřejmě o kolečko víc."

"Kolečko?" zeptala se.

Matt udělal odpovídající gesto před svým čelem.

Aruula se zasmála. "Nemocný na hlavu?"

Matt kývl.

Zvenku něco narazilo do dveří.

Matt a Aruula se otočili a se zaťatými pěstmi zůstali stát vedle zamřížovaného okénka. Před dveřmi zašoupaly čísi boty. Pak byl do zámku zastrčen klíč a otočil se. Dveře se se skřípáním otevřely. Na chodbě se objevily dva stíny v helmách a strčily dovnitř malou postavičku s velkým táčem v ruce. Když Matt a Aruula uviděli svého návštěvníka, vyměnili si spolu zmatený pohled. Příchozí byl jenom asi osmdesát centimetrů vysoký, měl ohromné uši jako nějaký netopýr a jeho obličej se pyšnil pořádnou skobou, na niž byl trpaslík zřejmě dost pyšný. Gnóm byl vrásčitý jako stoletý stařec, ale jeho bystře a prohnane se blýskající oči patřily spíše nějakému patnáctiletému.

Sotvaže muži v helmách zavřeli za gnómem dveře, postavil táč na zem, otočil se, přiložil si ruce na své obrovské uši a vyplázl jazyk. Nevypadalo to, že by měl před řádovými bratry nějaký zvláštní respekt. Matt zařadil tento poznatek mezi pozitiva.

"Vítejte ve svatyni Broglianů," pronesl trpaslík v hrdelním suizzanském dialektu a otočil se k nim. "Máte tu čest se Seppem Nüsslim, prvním špiónem slavných Šedých Eminencí z Züri." Sepp před nimi zaujal široce rozkročený postoj, zapřel své ručky v bok, takže se jeho černý plášť vybouřil a pak se jednou rukou uhodil do své kuřecí hrudi. "A kdo jste vy?"

"Říkají mně Maddrax," odpověděl Matt.

"A já jsem Aruula."

Sepp si zkoumavě změřil nejdříve Matta, pak přešel pohledem na jeho družku. Jeho oči docela otevřeně putovaly po jejích vlnách a zvlášť po jejích nádherných nadrech. To co viděl se mu zřejmě líbilo.

"Odkud jste přišli?" zajímal se. "Ještě jsem vás neviděl."

"Z Jižní země," řekl Matt. Pravdu by tenhle trpaslík patrně ani nepochopil. "Co s námi chtějí Brogliani udělat? A co tady děláš ty?"

"Jsem zajatec jako vy," odpověděl Sepp. Přistoupil k oknu, postavil se na špičky svých ohrnovacích bot a přitlačil svou skobu na spodní okraj okenní tabulky. "Byl jsem před několika dny přistížen při jisté činnosti, o níž bych se ze služebních a rodinných důvodů nechtěl blíže šířit."

Kdyby se přiznal, že byl přistížen při kradení, mohlo by to vést k dalším otázkám ze strany jeho spoluzajtců - a v tom případě by musel mluvit o té tajemné a trapné nemoci, která ho k tomu hnala - a z toho měl strach.

Obrátil se. "Samozřejmě že pro takového šikovného špióna jako jsem já není žádný problém se odtud vypařit. Ale kam bych měl potom jít?"

"Snad ke svým lidem?" nadhodila Aruula.

Seppova tvář se zachmuřila. Vypadal, jako by právě toto bylo z nějakých neznámých osobních důvodů pro něj nepřijatelné. "Ta představa je sice dost lákavá," řekl, "ale z důvodů, o nichž se bohužel nemohu dál šířit, toužím v poslední době nesmírně po velkém dalekém světě." Sáhł pod plášť do jakési skryté kapsičky a vyndal odtud tři černá cigára a zapalovač. Jedno z těchto plicních torpéd si zasunul mezi zuby a ostatní nabídl Mattovi a Aruule. Aruula s díky odmítla a také Matt si kouření už před lety odvykl. Bylo to tak jen dobře; v tomto světě byly automaty na cigarety nadmíru vzácný fenomén.

Sepp cvaknul zapalovačem - byl to Zippo, made in Honkong.

"Odkud máš ten zapalovač?" zeptal se Matt.

Sepp zrudl. "Myslíš tím plivač ohně?"

Matt kývl.

"Našel jsem ho," řekl Sepp a zrudnul ještě víc. Byl ubohý lhář. Bylo mu vidět na nose, že Zippo prostě někde šlohnul. A když se po prvních potáhnutích z cigára prudce rozkašlal, věděl Matt také, že není zvyklý kouřit. Patrně i ta cigára ukradl.

Usadili se na podlaze a nahnuli se nad podnosem. Jakási nedefinovatelná masitá kaše a konvice s vodou. Aruula a Matt zatnuli zuby a dali se do toho; hlad je poháněl. Seppovy tajemné kapsy dodaly k tomu nějaké sáčky s kořením, takže si tím mohli nevábne jídlo aspoň trochu ochutit.

Když skončili, sedli si zády ke stěně a promýšleli svou situaci. Sepp jim objasnil některé věci, o nichž měl Matt od Vadera jenom okrajové vědomosti.

"Už po nespočetné generace," vysvětloval Sepp, "jsou klany Nüssli a Mötzli znepřáteleny. Důvod pokračujícího nepřátelství je ten, že my, Nüssliové, se už po staletí pokoušíme prosadit naše právo." Zhluboka nabral dech. "Vlastníme totiž jeden dokument, který potvrzuje, že chrám Spícího krále patří nám."

"Cože?" uklouzlo Mattovi.

"Můj vysoce ctěný předek Harpo První," pokračoval Sepp dále, "byl krátce před Kristofluu pověřen jistým pánem jménem Finanční úřad, aby zabavil majetek jiného pána, který mu dlužil 250 000 takzvaných franků. Bohužel jméno toho pána už nikdo nezná, protože dokument na tom místě poškodily myši."

Mattovi došlo, že ten muž byl patrně De Broglie, který dlužil finančnímu úřadu 250 000 franků.

"Harpo První měl spravovat majetek tak dlouho, až by ten neznámý pán splnil svou povinnost a zaplatil. A právě o splnění tohoto příkazu usiluje náš klan ještě dnes." Sepp se uhodil do hrudi. "My Nüssliové jsme totiž známi tím, že své povinnosti bereme velice vážně."

Matt jen beze slova přikývl. V hlavě mu to vířilo. To přece nemohla být pravda. Co za člověka byl ten Harpo Nüssli? Správce konkursní podstaty? Advokát? Nebo ještě hůř - bankéř?

"Naproti tomu Mötzliové," pokračoval Sepp a udeřil svou pravou pěstí do své levé dlaně, "tvrdí, že právo krále ruší každý jiný nárok."

"Opravdu?" zeptal se Matt.

Sepp kývnul. "Ale naši historikové už dávno zjistili, že králové jsou jenom pustý výmysl. Nikdy neexistovali - jen v pohádkách, co vyprávějí babičky svým vnoučatům před spaním." Jeho obličej byl vtělené pobouření. "Dokonce i kdyby králové skutečně byli - což můj vysoce vážený strýček Gnepf Desátý, momentálně hlava naší rodiny, rozhodně popírá - nemohli by přece jen tak zrušit zaručená

práva!"

Sepp si planoucím pohledem změřil Matta a Aruulu. "Co myslíte vy?"

"Co jsou zaručená práva?" zeptala se Aruula.

"Aruula je z lidu Třinácti ostrovů," řekl Matt rychle, "nevyzná se ve zdejších zvyklostech." Odkášlal si. "Já ale shledávám..."

"Ty přicházíš z říše Třinácti ostrovů?" Sepp se dychtivě naklonil dopředu. "Tak tedy určitě víš, kde ta země leží?" Očička mu svítila. "Je to už dlouho můj sen, jít tam, protože tam stále svítí slunce a jídlo roste na stromech - zvlášť teď, když..." Udeřil se rukou po puse a začal rozpačitě kašlat, jako by už málem vyrazil nějaké tajemství, nějaké tajemství. "Můžeš mně říct, jak se tam dostanu?"

Aruula kývla, i když Matt úplně přesně věděl, že o tom nemá ani to nejmenší tušení, protože byla z říše Třinácti ostrovů unesena už jako maličké dítě.

Vzápětí se zato ukázalo, že rozumí aspoň nějakým pravidlům obchodu, protože prohlásila: "Pod podmínkou, že nám pomůžeš odsud zmizet."

Sepp chtěl něco odpovědět, ale byl přerušen. Dveře se otevřely. Muži v helmách se vrátili, ukázali na ták a něco na Seppa zavrčeli, zřejmě aby ho uklidil a zmizel. Sepp se podrobil, kývl svým novým přátelům a odešel.

Za několik minut se dveře zase otevřely. Ve veřejích stál Sepp a mával jakýmsi klíčem. "Pojďte," řekl tiše a gestem je vyzval, aby ho následovali.

Ať už byli Matt a Aruula jakkoliv ohromení, nedali si říkat dvakrát. Pospíšili si chodbou za trpaslíkem.

Když došli ke schodišti, Sepp zrudl a řekl rozpačitě, jako by se chtěl omluvit: "Ten strážný ten klíč ztratil. Já jsem ho jenom zvedl."

Asi o tři kroky dál Matt uviděl, jak Sepp míjeje další dveře vytáhl ze zámku druhý klíč a nechal ho bleskurychle zmizet v záhybech svého pláště. Na schodišti vytáhl z ozdobného držáku svíci. Držákem pohrdl zřejmě jenom proto, že byl pevně přišroubovaný. Mattovi bylo teď už jasné, při jaké činnosti byl asi špión Šedých Eminencí přistižen. Byl to notorický kleptoman. Že mu Broglianiové nevytáhli uši ještě dál než je už měl, dokazovalo, že přinejmenším aspoň nejsou žádní nelidé.

Na druhé straně ovšem, pomyslel si, když jeho oči padly na Seppova sluchadla, nevím, jak jeho uši vypadaly předtím, než sem vlezl...

Matt si už nebyl tak úplně jistý, zda trpaslík skutečně pracuje pro Šedé Eminence. Jak to vypadalo, byl to jenom patologický zloděj a lhář. Ale momentálně neměl žádnou jinou možnost. Musel Seppu Nüsslimu věřit.

"Důvěřujte mi," řekl Sepp, jako by dokázal číst Mattovy myšlenky, když se o poschodí níž vmáčkli do jakéhosi výklenku. Do jejich uší pronikl zvuk pevných kroků. "Dostanu vás ven. A pak mně Aruula řekne, jak najdu říši Třinácti ostrovů."

Kroky přicházely zespod. Několik obrněných mužů hlučně stoupalo po schodech nahoru. Matt slyšel křápání a řinčení kovu.

Seppův pohled bloudil od jedné dveří ke druhým. Mattovi začal po těle vyrazet pot.

"Tam dovnitř," Sepp zatáhl Matta za nohavici a vyřítil se k protější stěně chodby. "Tam budeme v bezpečí."

Matt ho následoval, rozrazil dveře a nehlučně vběhl dovnitř. Aruula mu byla v patách - a zůstala ohromeně stát.

Za nimi kroky zahnuly za roh.

Jako malý chlapec se Matt často ptával sám sebe, jak asi žije takový král. V jeho rodném městě Riverside bohužel žádní králové nebyli.

Na Claudu De Broglie v žádném případě nic královského nebylo. I když se co nejvíce snažil, aby se svým hermelínem zdobeným rudým pláštěm, s šestihrotou korunou na své čtverhranné lebce a s jablkem v ruce co nejkrálovštěji vypadal.

Jeho oblek nápadně připomínal hereckou smíru, takže Matt měl co dělat, aby se nezačal smát.

Ke smíchu nebyl vlastně žádný důvod, protože vedle krále stáli tři muži v tmavohnědých kutnách a s kamennými výrazy si měřili cizí vetřelce. Napravo a nalevo od Matta, Aruuly a Seppa stály dvě řady, každá o půl tuctu mužů v pancířích a s helmami, ozbrojených pistolemi a připomínajících Caesarovy

pretoriány. Matt se neodvažoval otočit. Útěk neměl žádný smysl. V okamžiku by byli provrtáni jako řešeto.

"Co má znamenat ten opovážlivý úšklebek v jeho obličeji?" zeptal se De Broglie nevrle. Kousl do jablka a obviňujícím gestem ukázal prstem na velitele Draxe. "On snad neví, koho má před sebou?"

Matt vyvalil oči. Nenapadlo ho nic, co by k tomu mohl říct.

"Stojí před Claudiem Prvním," prohlásil De Broglie nadutě, "božským imperátorem všeho známého vesmíru."

"Uf d' Chnū, ty pse, mluvíš s králem!" řekl jakýsi chraptivý hlas za Mattem.

Žádné pochyby, dlouhé podchlazení zřejmě poškodilo mozek Jeho Majestátu. Spící král byl nyní sice vzhůru, ale načisto šílený.

Jen nebesa mohla vědět, jak vypadaly jeho další plány.

Tentokrát si mohli vybrat k mlácení aspoň nějaké jiné místo, pomyslel si Matt, když zase přišel k sobě. V jeho hlavě jako by probíhaly ty nejnáročnější silniční práce. Všechny kosti ho bolely.

Když otevřel oči, začínalo se právě rozednívat. Byl zase ve věžní místnosti. Podíval se k oknu a uviděl Aruulu. Držela v pažích Seppa Nüssliho. Trpaslík vykukoval z okna a tichým hlasem komentoval dění venku.

"Joj joj joj," huhlal, "ti ale nevypadají vůbec dobře... Koukni se jenom na tamhletoho..."

Matt se namáhavě zvedl. Když stál na nohou, zmocnila se ho prudká závrať. Zvenku pronikal k jeho uším halas rozčilených hlasů. Kromě toho bylo slyšet množství kroků těžce obutých nohou. Spíše než svižně zněly vyčerpaně a zničeně.

Když se dovedl k oknu a se sténáním se podepřel o okenní parapet vedle Aruuly, uviděl dole asi dva tucty bojem unavených řádových bratří, kteří se namáhavě dopotáčeli z lesa ke svatyni. O nějakém spořádaném vojenském útvaru nemohlo být ani řeči. Někteří válečníci vypadali, jako by se porvali s taratsami. Jejich helmy byly samá boule, hrudní pancíře flekaté od krve a rozštípaná od úderů šavlí. Nemálo z nich třímalo v rukou zkřivené nebo zlomené meče. Celý oddíl působil dojmem, že má za sebou válečné fiasko. V neurčitém ranním svítání viděl Matt vrávorající postavy s krvavými nosy, nateklýma očima a s ústy bez zubů.

Božský imperátor všeho známého vesmíru, který šel v čele pocuchaně vypadajícího vojska, se potácel jako by měl v krvi alespoň 4,8 promile alkoholu. Jeho holá, jakoby spálenými skvrnami posetá lebka vypadala jako by ji poničily smolné pochodně. Dva kněží, jejichž kutny byly na cáry, ho podpírali, i když sami sotva stáli na nohou. Slavné vojsko Claudia Prvního budilo dojem, jako by právě prodělalo Waterloo.

Sepp se škodolibě hihňal.

"Co se stalo?" zeptal se Matt unaveně, protože jeho hlavou při každé pronesené slabice projela bodavá bolest. "Zaútočili znovu guulové?"

"Ale ne," řekl Sepp. Sdělil mu, že čerstvě vzkříšený král hned po půlnoci v čele svého vojska vyrazil k Züri - bezpochyby aby zahnal guuly a vypořádal se se svými nepřáteli, o nichž ho kněží bezpochyby informovali. Očividně si i přes převahu ve zbrani odnesl z tohoto utkání akorát tak krvavý nos.

"Jak je to možné?" divil se Matt.

Sepp se zachichtal znovu. "Když je člověk malý a slabý a chce přežít, nesmí být hloupý," řekl. "Kromě toho" - zašklebil se - "jsme my Nüssliové také dost bohatí." Odkášlal si. "Říká se sice, že bohatství nepřináší štěstí, ale to je samozřejmě lež! To přísloví jsme si my bohatí jen vymysleli, aby na nás ti chudí nezárlili."

"Jo," řekl Matt, "raději bohatý a zdravý než chudý a nemocný."

"Přesně tak," potvrdil Sepp. "Díky našemu velkému bohatství si můžeme koupit žoldáky, aby bránili naši Zlatou kryptu."

Matt vyvalil oči. "Zlatou kryptu?"

"Naše hlavní sídlo," řekl Sepp hrdě. "Je nedobytná, protože má železné dveře, které jsou silné pět loktů."

"Má to znamenat, že ti hnusní požíraci mrtvol ve stepi pracují pro Šedé Eminence?" zeptala se Aruula ohromeně a postavila Seppa na podlahu.

"Pst, pst," zasykl trpaslík. Položil si prst na rty a rychle se kolem rozhlédl, jako by se bál, že by někdo mohl poslouchat. "Přiznávám," pokračoval pak, "že mají dost nechutné způsoby pokud se týká stolování..."

Ale kdo jsme my, abychom se pohoršovali nad zvyky cizích národů? Nestvořil snad Wudan svou božskou silou guula právě tak jako krvežíznivou taratsu nebo sliznatého šneka? Necítí snad i guul bolest, když ho někdo udeří? Nekrvácí také, když ho někdo probodne?"

"No jo..." řekl Matt.

"Nüssliové jsou malí a slabí," mluvil dále Sepp. "Mötzliové a jejich král jsou velcí a silní a mají dlouhé plivače ohně. Když chtějí Nüssliové přežít, nesmějí se ptát, jestli si příslušníci jejich etranjee legií před jídlem taky umývají ruce." Sepp bezelstně vzhlédl k Mattovi a Aruule. "Zlatá krypta musí být chráněna."

"Etranjee legie?" zeptal se Matt.

"Říkáme jim tak, protože oni pocházejí ze země Fraace," odvětil Sepp. "Jsou velmi skromní. Jedí jen jedenkrát za měsíc. Většinou jen slintají. Spí málo. V noci se jen tak na hodinku zahrabou do země. Nebojí se ani Wudana, ani Orguudoa, protože mají jenom jednu šedou buňku." Ukázal pravým ukazováčkem na svou hlavu. "Naproti tomu my Nüssliové máme dvě. Pro trochu syrového masa jsou hotovi ke všemu."

"Kolik jich je ve službách Šedých Eminencí?" zeptal se Matt.

Sepp začal počítat. Používal k tomu prsty, ale vypadalo to, že se s tím daleko nedostal. "Pokud můžu říct, je jich mnoho."

Podle všeho si guulové s vojskem krále Claudia zle zahráli. Proti takovému tisíci guulů, kteří se náhle vynořili ze země, nemělo pár tuctů mužů, ani když měli moderní zbraně, žádnou šanci.

K tomu bylo také vidět při návratu poražených jen málo pušek. Zmocnili se jich snad nějak ti etranjee guulové?

No potom teda dobrou noc, Marie!

Když za horami vyšlo slunce, rozletěly se v místnosti ve věži dveře.

Šest poničeně vypadajících postav s oteklými nosy a obličejí samá náplast vytáhlo Matta, Aruulu i Seppa, jejichž žaludky už mezitím kručely tak hlasitě, že by se málem dalo myslet, že je obkličuje smečka tarats, z jejich vězení. Byli přivedeni do jedné malé místnosti, kde na ně čekala skvělá snídaně. Mattovi bylo hned jasné, že tady něco nehraje; patrně si je chtěli jejich věznitelé nějak získat, aby s nimi spolupracovali. Když dojedli, zavedli je - sice s namířenými zbraněmi, ale jinak zdvořile - do "trůnního sálu".

Hlavu Claudia Prvního zdobila tak silná vrstva obvazů, že to vypadalo jako nějaký turban. Jeho pravé oko bylo celé modré a přes nos měl nalepenou širokou náplast. Seděl na taratsí kůži potaženém sedadle rustikální lenošky s opěradly a měřil si své zajatce zlověstnými pohledy.

Vedle něj a za ním stáli už známí tři kněží. U stěn pak bylo seřazeno asi deset mužů v helmách, s revolvery a pistolemi u opasků. Všichni však vypadali otřeseně a nějak churavě. Bitva s guuly jim zřejmě ještě vězela v kostech. Očividně nebyli zvyklí jedenkrát pro změnu sami dostat pořádně na pamětnou. Pro božského imperátora všeho známého vesmíru musela být porážka z minulé noci obzvlášť bolestnou zkušeností. Jak si Matt myslel, že poznává z výrazu De Broglieho obličej, neprošel tento nezdar zřejmě také beze stop na jeho pochybném duševním zdraví.

"Určitě vás potěší, veliteli Draxi," promluvil De Broglie s upřeným pohledem na svůj protějšek, "když uslyšíte, že jsem si zatím stačil udělat přehled o situaci mého galaktického impéria."

Galaktické impérium? pomyslel si Matt. Ještě tohle!

"Jak mi sdělil kmotr Ruedi Čtvrtý," De Broglie ukázal na za ním stojícího kněze, "pokusil se Gnepf Nüssli, ministr financí, během mého spánku o puč. Dal se dohromady s mimozemskými legionáři a odmítá vydat státní poklad, který je uložen v National Bank."

Ministr financí? Pokus o puč? Mimoszemští legionáři? National Bank? Státní poklad?

Bylo to jasné. De Broglie porozuměl nanejvýš tak deseti procentům z řeči jeho gardy. Neměl ani ponětí, co se stalo se Zemí. Nevěděl ani, co se stalo s ním! Legendární Fortenskyho box nefungoval tak jak měl. Možná, že byl De Broglieho mozek při probuzení až na nějaké rudimentální vzpomínky úplně prázdný! Vzpomínky, které se z větší části týkaly obsahu špiónážních filmů a TV seriálů...

Ruedi Čtvrtý a jeho věrní, kterým už dávno vypadlo z paměti, že mýtus o spícím bohu si jejich prapředek Bruno vymyslel jen proto, aby své potomky během ledové doby udržel duševně zdravé, udělali pak z De Broglieho to, co teď byl: fanoušek science - fiction, jehož životní sen se podivuhodným způsobem splnil. Odcestoval do budoucnosti. Věrohodné prameny ho jmenovaly svrchovaným panovníkem nad lidmi i zvířaty. Kdo by se také za takovýchto okolností nepomátl?

Z jeho staré povahy, o níž Matt věděl jen to, co mu předkládala tehdejší média, mu zůstala jen vášně po sbírání zbraní, zájem o budoucnost a lačnost po penězích. Ze všech těch nesmyslů, které mu Ruedi Čtvrtý napovídal, udělal De Broglieho poškozený mozek ministra financí, snažícího se o puč, který se spolčil s mimoszemšťany.

"Veliteli Draxi," pokračoval De Broglie, "vzhledem k obtížné situaci, která momentálně panuje v mém impériu, rozhodl jsem se po delším uvažování a po vyčerpávajících konzultacích s mými poradci, že vám a vašim pozoruhodným přátelům dám ještě jednu šanci..."

Matt zpozorněl.

"Kmotře Ruedi, předstupte." De Broglie pokynul Ruedimu Čtvrtému a ten vystoupil zpoza taratsí kůže potaženého křesla a ze záhybů své kutny vylovil podivný předmět. Vypadal jako kříženec mezi pistolí a injekční stříkačkou.

"Tímto jmenuji velitele Draxe, Aruulu a... enm..."

"Sepp Nüssli," řekl Sepp snaživě, protože měl za to, že jmenování musí s sebou na každý pád přinést něco pozitivního.

"...Seppa Nüssliho zvláštními agenty mého impéria." De Broglie povstal a pokynul Ruedimu. Ten se hned nato postavil za Matta a špičatou hlaveň podivné zbraně přitiskl na nahou kůži na jeho šíji. Matt nebyl schopen něco proti tomu podniknout, i když mu to bylo nesmírně nepříjemné. To bylo přece v tom filmu s Kurtem Russellem - jak se jenom sakra jmenoval...?

"Každý z vás dostane z mého arzenálu jeden meč a dva granáty s rychle působícím omamným plynem. Váš rozkaz: vniknete do Zlaté krypty, kde se zdržuje zrádný ministr financí a během dvanácti hodin vyřídíte jeho i jeho mimoszemské žoldáky. Abyste tento příkaz a stanovený čas dodrželi, vymyslel jsem pro vás zvláštní motivaci." Kývl na muže v kutně. "Kmotře Ruedi, konejte svou povinnost."

Pif! udělalo to a pak cosi bodlo Matta do šíje. Současně se to Pif! ozvalo napravo i nalevo od něj.

Aruula a Sepp se chytili za krk.

Chřestýš! projelo Mattovou hlavou. Ten film se jmenoval Chřestýš...!

De Broglie se na ně rozjařeně podíval. "Dávám vám šanci vykoupit si svobodu. Abyste nedezertovali, implantoval vám kmotr Ruedi do krku takzvanou Intellibombu. Byla sestrojena váženým vynálezcem, jehož výzkumy jsem financoval."

"Co je to Intellibomba?" ozval se ze svého místa Sepp.

"To ti řeknu později," zasykl Matt, který se stále víc cítil jako Snake Plisken, opuštěný štěstím a v zoufalé situaci, a ke všemu ještě s bombou v těle.

"Jak jsem řekl, máte dvanáct hodin času, abyste zamořili Zlatou kryptu plynem a připravili ji tak na náš útok," řekl De Broglie. "Ten pidimužík se tam vyzná, bude vám v tom pomáhat."

"Pidimužík?" ozval se uraženě Sepp. Rozhlédl se kolem. "Jaký pidimužík?"

"Po uplynutí dvanácti hodin budou vaše těla roztrhána na nepatrné kousíčky." De Broglie se široce zazubil. "Slyšel jsem, že něco takového může být dost nepříjemné. Musíte se proto ještě před uplynutím lhůty vrátit sem, abychom mohli bomby vyjmout."

Aruula se s hrůzou v očích podívala na Matta, zatímco Sepp Nüssli se spíše tvářil tak, jako by ho svédilo pozadí.

Matt byl natolik šokován, že si ani nevšiml, jak Seppovy dlouhé hbité prsty bleskurychle zajely pod kutnu kmotra Ruediho a implantační pistoli vzaly s sebou.

Směrem ze svahu si museli namáhavě razit cestu změtí vyvrácených buků, dubů, javorů a jedlí. Voda z jamního tání, unášející štěrky i balvany, zde pokácela les v pruhu širokém až sto metrů. Balvany, ležící mezi kmeny, a všudypřítomné bujné trní, kterým se museli se svými meči pracně prodírat, nedělaly sestup o nic lehčí.

Když se ponořili do zářící zeleně, narazili na neprostupnou zeď ježatého porostu, v němž trní rovněž převládalo. Sepp míní, že dvanáct hodin je zatraceně málo, a proto by bylo radno vzít to k Züri rovnou podle vzdušné linie. Ale teprve až po dlouhém hledání našli o jeden kilometr jižněji místo, na němž se dalo vniknout do lesa - a sice tam, kde z bažinaté půdy vyrůstal až metr vysoký rákos. Při tom se až po kotníky zabořili do hnusně páchnoucí vody. Teprve na jedné světlině porostlé trávou, vysoké jako člověk, ucítili pod nohama pevnou půdu.

Před nimi se na zemi vydouvaly jakési žluté a modré boule, očividně masožravé, protože vystrkovaly dlouhé jazyky a mířily jimi na přelétající hmyz. Na okraji lesa svítily bizarní květiny, připomínající orchideje. Nějaký botanik z 21. století by měl z této flóry určitě radost. Naše trojice však bohužel neměla čas těšit se z pestrých barev a krásy lesních květů.

Aspoň že byl les dost čistý pokud šlo o kořeny. Pod obrovskými cedry a korkovými duby se šlo dobře. Brzy je však vystřídal mladší stromový porost, jenž zabránil v přístupu dennímu světlu. Jenom sem tam nějaký osamělý svazek zlatově smaragdových paprsků proklouzl dovnitř a zatřepetal se ve spleti větví. Křoví, rákosí a bažinatá půda je neustále sváděly z cesty a znesnadňovaly jim orientaci.

Po jedné obzvlášť těžké partii, kdy museli přelézat po štěrkové plošině, zarostlé popínavým šípkovým, stanuli v poledne na malém pahorku a konečně zahlédli zhroucené věže někdejší curyšské obchodní čtvrti. Pokud se některé zachovaly, hnízdili na nich ptáci ve výstupcích, zarostlých keři a přerostlých stromy.

Sepp při tomto pohledu ožil. Hnal se na svých krátkých nožkách ze svahu a běžel k bujné zelené stěně lesa, za níž se měla skrývat tajemná Zlatá krypta.

Krátce nato se dostali k jednomu z výběžků jezera; byla to spíš menší zátoka. Matt zaslechl jakési zvláštní bubnování. Zůstali stát mezi stromy a zahlédli na vodě asi dva metry dlouhou pramici. Na zádi seděl jeden guul a tloukl na malý buben. Za ním seděl druhý, jehož vychrtlé paže třímaly vesla. Na břehu stálo několik jejich druhů, kteří činnost bubeníka soustředěně sledovali.

"Co ti tam dělají?" zeptala se neklidně Aruula.

"Gopferdammi! "zasupěl Sepp a ukázal ke člunu. "Stemeföifi!"

Modrozelená voda náhle propustila šupinatými boulemi pokrytou lebku a oči velkého plaza. Vynořil se u zádi člunu a byl dost velký na to, aby guula i s bubnem spolkl na jedno chňapnutí. K Mattovu úžasu však nezaútočil, nýbrž následoval člun, který vedl veslař pomalu ke břehu. Tiché bubnování neustalo. Plaz vypadal jako hypnotizovaný.

Člun přistál. Veslař vyskočil na břeh. Bubeník ho následoval, aniž přerušil svou činnost. Plaz připlaval blíž a zůstal ve vodě asi tři metry od břehu.

Bubeník se přiblížil k vodní čáře. Krátce nato se plaz znovu dal do pohybu a připlaval o další metr blíž. Doprovázen neustálým tichým bubnováním vstoupil bubeník na krok do vody. Plaz se nyní dostal tak blízko, že se jeho tlama dotkla pobřežního bahna a jeho šedomodrý hřbet se vynořil z vody. Bubnování znělo teď jako zaklínání.

Matt ještě více užasl, když viděl, že se obrovské zvíře postupně vynořilo úplně a vylezlo na břeh. Plaz byl minimálně tři metry dlouhý. Na jeho hřbetě trčely špičaté ostny a v tlamě svítily nebezpečné špičaté zuby. Zvíře obrátilo svou tlamu k bubeníkovi a ten se k němu přiblížil tak, že se ho mohl dotknout.

Matt se ptal sám sebe, jak se sem tato bestie asi mohla dostat. Snad se vyvinula z nějakého krokodýla či kajmana, kterého před katastrofou někdo choval v teráriu.

Čtyři guulové opatrně uzavřeli kolem plaza kruh. Hodili mu kolem tlamy smyčku a další mu utáhli kolem krku. Bubeník nyní rozezněl svůj instrument divočejí. Ostatní přítomní guulové - bylo jich asi dvacet - uchopili provaz a stáhli vzpouzející se bestii k zemi. Její ostrými trny posetý ocas bičoval vzduch a

pleskavě tloukl o zem. Ale byla chycena. Obrátila se v obraně na hřbet, ale guulové ji bez milosti táhli k ohradě, v níž se už prohánělo několik podobných hrozivě vyhlížejících kreatur.

"Co s nimi chtějí udělat?" zeptal se Matt. "Sežerou je?"

Sepp, který stál vedle něho, se otřásl. Pak pokrčil rameny a otevřel pus, jako by chtěl něco říct. Ale už se k tomu nedostal.

Na Mattovo rameno se položila kostnatá ruka. V téže okamžiku se Aruula s výkřikem otočila. Hrot jejího meče s třesnutím udeřil na kulatý štít jednoho guula, který si ji měřil potměšilým pohledem svých přimhouřených očí. Za ním stáli s vytasenými šavlemi dva další slintající požírači mrtvol, kteří převážně poulili oči na Aruulu, protože při pohledu na její ženské oblíny si patrně představovali ty nejchutnější řízky.

Matt využil příležitosti. Jeho pravá noha vystřelila vpřed a zasáhla prvního guula přesně doprostřed jeho bederní zástěrky. Ozvalo se pronikavé zaječení. Zasažený sklapl v pase jako kapesní nůž a složil se k zemi. Současně Aruula máchla znovu svým mečem a prudkost jejího úderu rozštípla štít jejího protivníka vejpůl. Očividně mu přitom také usekla čtyři prsty, protože požírač mrtvých zbledl ještě víc a s třesoucími se čelistmi zíral ohromeně na zbytek své ruky. Cvak! Aruulin další úder ho osvobodil z jeho údesu. Tu se od břehu ozval hlasitý výskot. O vteřinu později se už guulí kohorta, dosud shromážděná kolem plazí ohrady, dala do pohybu.

Matt se horečně rozhlédl kolem sebe - a pohřešoval jednoho spolubojovníka. Kde zůstal Sepp? Vypařil se snad ten zbabělý padouch?

Neměl už ale čas se nad tím nějak dál rozčilovat, protože se octl tváří v tvář asi dva tucty hlav čítajícímu houfu guulů.

On i Aruula si vyměnili rychlý pohled a pak se rozběhli směrem odkud přišli. Nedostali se ovšem daleko, protože už po několika metrech vyskočili napravo i nalevo z křoví další guulové! Matt se se zaklením zastavil, uchopil Aruulu pevně za ruku a tak ji zadržel. Byli obklíčeni. Proti této smečce neměli naději. Jeden mrchožrout s obzvlášť ostrými špičáky a rubínově červenýma očima se oddělil od ostatních a postoupil vpřed. Měl na sobě úzký kožený opasek, na němž visely genitálie jeho předchozí oběti. Jeho bederní zástěrka vypadala jako sešlá okenní blána, jeho nehty na nohou připomínaly drápy supa. Pohled, který věnoval Aruule, byl přímo vzor potměšilé proradnosti. Zřejmě si ji už představoval s jablkem v puse, jak se otáčí na rožni nad ohněm. Z jeho pravého ramene spadal na jeho levou hýžď kožený řemen, na němž byly připevněny pochvy s vrhacími noži. V jedné ruce držel šavli, v druhé sekeru a mezi zuby měl dýku. Ke všemu ještě tak silně páchl, že se Matt vůbec nedivil, že Aruula o krok ucouvla.

Guulský náčelník vychrlil na kolemstojící celou salvu slov, z nichž se Matt domníval, že zachytil výrazy "zabít, upéct, sežrat,.. Ale to bylo asi těžko možné; nevěřil, že by guul disponoval tak bohatým slovníkem. Pak ukázal guulský vůdce na sebe a zařval: "Rammok!" a "Murxen! Murxen!" Matt předpokládal, že Rammok je jeho jméno a tím "murxen" že chce naznačit, že Aruulu a jeho na místě za syrova zkonsumují, jestliže nesloží své zbraně a nevzdají se.

Ted' byla dobrá rada drahá. Mohl by snad králíček věřit smečce vlků, kdyby se ho snažila přesvědčit, že ho ušetří, když sklapne uši a vzdá se? Matt zašilhal na Aruulu. Její výraz vyjadřoval divokou rozhodnost a zdál se říkat: Ty si vezmi těch deset chlapů napravo, já se postarám o těch deset nalevo.

"Vy vzdát!" zařval Rammok, nyní aspoň trochu srozumitelněji. "Jinak guulové vás utopit, rozčtvrtit a sežrat!" Vycenil tesáky. "Vy špióni od krále! Vy povídat, my vás nechat jít!"

"Nevěřím ti ani slovo!" vykřikl Matt nazpět. "Ty prostě vůbec nevypadáš důvěryhodně!" Hmátl po své berettě, ale pak si uvědomil, že král Claudius nepovažoval bohužel za nutné, aby mu ji vrátil.

"Já Rammok!" zařval vztekle guulský vůdce a zamával mečem a sekerou. "Mé slovo pravda!"

Jeho muži vyprskli smíchem a to samozřejmě nijak nezlepšilo špatný dojem, který v Mattovi a Aruule vzbuzovali - zvlášť, když řehot mrchožroutů zněl jak kašel dvaceti souchotinářů v posledním tažení zpoza hřbitovní zdi.

Pak se pomalu začali ze všech stran přibližovat. Matt a Aruula pozvedli své meče a postavili se zády k sobě, připraveni k boji. Matt si pomyslel, zda by neměl aktivovat jeden z těch granátů s plynem, které se mu houpaly u opasku. Ale k čemu by mu to bylo? Stal by se stejně bezmocným jako guulové.

Nakonec se na ně přivalila první útočná vlna. Ocel křísila o ocel, až vyskočily jiskry. Aruula první ranou

sťala jednoho příliš drzého útočníka a ten se zhroutil před nohy svých druhů, takže dva další o něj zakopli a jejich lebky se dostaly do polohy, výhodné pro zásah Mattova vířícího meče.

"Dost!"

Matt se ani nenamáhal otočit hlavu, aby zjistil, kdo to vykřikl. Znal ten hlas: byl to Sepp. Zřejmě se mu podařilo přemoci svou vnitřní zbabělost, přihnal se náhle na bojiště jako naolejovaný blesk, zamával svou trpasličí pěstičkou a zařval na Rammoka: "Já ti rozbiju hubu, ty skopová hlavo!"

Rammok na něj zůstal strnule civět svýma albinými očima, jako by se to před ním náhle zjevil dlouho očekávaný agent z daňové vyšetřovací služby. Ale vypadalo to, že i jeho jediné šedé mozkové buňce muselo nějak dojít, že trpaslík může být vyslancem jeho zaměstnavatele.

Rammok vyštěkl chraptivý rozkaz. Guulové s reptáním nechali své zbraně klesnout a stáhli se nazpět.

Matt a Aruula ulehčeně vydechli a odvrátili se od tří na zemi ležících mrtvol mrchožroutů.

Sepp v pevné víře, že guulové musejí před každým Nüsslim držet hubu a poslouchat, vykřikl: "Já jsem Sepp Nüssli, agent ve službách Šedých Eminencí. Co se to tu děje, gopferdammi?"

Rammok brebentil cosi nesrozumitelného.

Sepp poskakoval sem a tam a připomínal prskavku těsně před výbuchem. Kanonáda nadávek, kterou obdařil guuly ve svém domácím dialektu, přiměla Aruulu zrudnout a guuly ještě více zblednout.

Matt z toho sice rozuměl stěží tak jednomu slovu, ale pochopil, že jejich zachránce trvá na tom, aby byli zavedeni k výslechu do Zlaté krypty jeho předků.

Z ulice, na níž se kdysi tyčila výšková budova National Bank, nezůstalo nic.

Také zmíněná budova už nebyla celá. Poté, co se před staletími následkem posunu v zemské kůře zřítíla, pokrylo ruinu bahno, kamení a bujná vegetace, takže nyní byla prakticky neviditelná. Tam, kde kdysi hrdě čněl do výše kapitalistický chrám, byl nyní jenom travou, křovím a cedrovými stromy porostlý pahorek, asi dvacet metrů vysoký.

Guulové dovedli "zajatce" - Sepp Nüssli si s cigárem ležerně zastrčeným mezi zuby vykračoval v čele jejich procesí - k otvoru na úpatí pahorku, podobajícímu se vchodu do jeskyně. Matta ani příliš neudivilo, když jeho pohled hned za vstupním otvorem objevil dveře, podobající se vratům do garáže a zapuštěné do stěny pahorku, v nichž poznal vchod do jednoho z bankovních sejfů.

Sepp si od jednoho guula vyžádal řemdi, zvedl ho a udeřil s ním do vrat, až Mattovi zazvonilo v uších. Za okamžik nato se ozvalo tiché syčení. Guulové se bázlivě stáhli nazpět. Dveře se otevřely. Matt odhadoval, že jsou asi dva metry tlusté. Za nimi byla asi dvacet čtverečných metrů velká místnost s mramorem obloženými stěnami. Na jejím konci byly další ocelové dveře, které se těm prvním podobaly jako dvojče dvojčeti. Úplná hermetická komora.

Sepp si hodil řemdi přes rameno, kývl na Matta a Aruulu a vstoupil. Údajní "zajatci" ho v patách následovali. Guulové zůstali venku. Dveře se zavřely a oni zůstali stát v temnotě. Za okamžik později to kdesi zaskřípělo a otevřely se druhé ocelové dveře. Zase chodba. Osvětlovaly ji početné pochodně. Před nimi stál trpaslík, který se Seppovi podobal jako bratr bratru, až na to, že měl obrovská plochá chodidla a jeho uši byly o něco špičatější. V pravém oku měl vtisknutý monokl. Do opasku měl zastrčeno kladívko a sekáček a v ruce držel asi dva centimetry silnou kamennou destičku formátu DIN-A4.

"Zdravím, Fanty," řekl Sepp a kývl na své přátele, aby ho následovali.

"Zdravím, Sepepe," odpověděl Fanty. Když ale chtěli kolem něho projít, zvolal: "Moment!" Podíval se zkoumavě na Matta a Aruulu. "Vaše jména?"

Matt představil sebe i svou družku. Pak Fanty položil desku na zem, klekl si k ní, vytáhl kladívko a sekáček a s odbornou zručností vysekal do kamene jejich jména.

"Pořádek musí být," poznamenal.

"Fanty je náš informatik," řekl Sepp.

Matt i Aruula se rozhlíželi kolem sebe. Byli stejně tak užaslí jako zvědaví. Také chodba, kterou nyní šli, byla celá vyložená mramorem. Jestliže toto měly být sklepní prostory National Bank, žili si někdejší

švýcarští bankéři skutečně na vysoké noze. K tomu bylo vše kolem tak vyleštěno, že by se zde snad doslova dalo jít z podlahy.

Jejich hlasy se v prázdné chodbě dutě rozléhaly, ale to se změnilo, když zahrnuli doprava a vstoupili do další obrovské místnosti.

"Můj bože..."

Matt zůstal stát a mnul si oslepené oči. Vpravo i vlevo, vpředu i vzadu za nimi se jako v chodbách nějaké knihovny, až do výšky deseti metrů, tyčily hromady zlatých prutů. Musely jich zde být statisíce, jiskřících a blýskajících se ve světle pochodní. Matthew Drax si připadal jako v říši pohádek. Když procházeli mezi těmito obrovskými hranicemi, Aruula, která si vůbec nedokázala uvědomit cenu zlata, brnkla hravě svým mečem o nakupené tyče. Fanty ji okamžitě přísně napomenul pod hrozbou "soudní výstrahy,,, aby se mírnila.

Na konci této zlaté hory, asi čtyřicet metrů od vchodu do místnosti, uviděli tři trpaslíky s vrásčitými obličejí, obuté do střevíců s nahoru ohnutými špicemi. Zdáli se být vysokého věku. Seděli na malých židličkách u dřevěného stolku a hráli v kostky, které vrhali z kožených pohárků. Na stolku a vedle něj se povalovaly zlaté tyče, o které se očividně sázeli. Zpozorovali příchozí teprve tehdy, když se Fanty ohlásil diskrétním zakašláním. Tři staří trpaslíci se obrátili a podívali se na ně. Když uviděli Seppa, objevil se v jejich obličejích mrzutý až podrážděný výraz. Nejstarší hodil pohár s kostkami na stůl, otočil se na své židli a nevrle si ho změřil.

"Stereföifi," řekl. "Náš Seppli je už zase tu!"

"Prosím, strýčku Gnepfe," zaprosil Sepp zkroutěně. "Ne Seppli - Sepp! Jsem už dospělý a..."

Gnepf, jeho nejstarší strýc, momentálně úřadující šéf klanu Nüssli, zvedl nos nahoru a znechuceně přivřel oči.

"No dobrá," řekl. "Tak nám teď pověz, jak jsi splnil svůj nanejvýš důležitý úkol."

"A také nám pověz, jak se ti podařilo varovat nás před minulým hrozným nočním útokem Mötzliů," dodal druhý strýc sžiravě sarkastickým tónem.

"Jo, a řekni nám, jak jsi nás zachránil, synovce," nadhodil posměšně třetí strýc.

"No, já..." Sepp se kroutil rozpaký. "Bohužel jsem se z důvodů, které tady líčit by bylo příliš dlouhé, nedostal k etranjee včas, abych je mohl zpravit o bojové výpravě Mötzliů a varovat je," řekl. "Ale prosím mějte porozumění pro nešťastnou náhodu, která měla vliv na vývoj situace: hned, jakmile jsem vnikl do chrámu Spícího boha, zapletl jsem se do boje s Mötzliovými..."

"Jak zajímavé," ucedil strýček Gnepf. "Řekni nám víc, Seppli. Řekni nám všechno."

Sepp se začal třást. Pak se zhluboka nadechl a začal zešíroka vykládat všechno: jak se uvnitř chrámu dostal do hadí jámy. Jak zde bojoval se sedmi ohromnými hady a jak se odtud zachránil. Jak se dostal do vražedného souboje na meče s osmi obrněnci v helmách a jak jen zásluhou spadlého lustru vyvázl živý. Jak ve sklepech chrámu narazil na obřího slimáka a jak ho zabil řemdihem. Jak kromě toho vysvobodil tři zajaté švarné panny z Jižní země. Jak sám osobně stanul před chladným ložem spícího krále a jak na něj udělal dlouhý nos. Jak se pak pokusil spícího krále udusit polštářem. Jak se na něj vzápětí vrhlo dvanáct elitních zápasníků a jak ho posléze po úporném boji, který stál deset obětí, uvrhli do ohavně páchnoucího žaláře, v němž se seznámil se svými přáteli Maddraxem a Aruulou - sice cizinci, ale velice milí - a jak po několika dnech zajetí o chlebu a vodě zorganizoval jejich společný útěk.

A aby dokázal, že jeho špionážní akce nebyla tak úplné fiasko, odhrnul s hrdě vypjatou hrudí svůj plášť a předvedl strýcům jako chvályhodnou kořist různé slánky a pepřenky, dámský podvazek, tři svíčky, jedenáct zčásti rezavých klíčů, dózičku s nosní masťou, jeden malý černý kartáč na boty, implantační pistoli a oba plynové granáty, jimiž ho vybavil kdysi spící, dnes už ale zcela bdělý král, aby s jejich pomocí bylo umožněno dobytí Zlaté krypty.

Poté, co svým strýcům vysvětlil funkci granátů a objasnil jim, co to jsou Intelibomby, se výraz jeho příbuzných, kteří až dosud v čirém zoufalství upírali oči na desku stolu, stal o něco přívětivější a oni se obrátili k Mattovi a Aruule, kteří s otevřenou pusou poslouchali Seppovu přednášku.

"Můžete tvrzení našeho synovce potvrdit?" zeptal se strýc Gnepf. Matt a Aruula rychle kývli. Co jiného jim také zbývalo? Přinejmenším je Sepp osvobodil z drápů guulů a nechtěli svého kumpána zradit.

Strýc Gnepf kývl na Fantyho. Informatik s monoklem vzal Seppovi z ruky implantační pistoli a předal ji

šéfovi klanu.

Strýc Gnepf a jeho bratři si podivný předmět prohlíželi ze všech stran, obraceli ho v rukou, vražtili svá už beztak vrásčitá čela a dohadovali se spolu v místním dialektu, který byl tak nesrozumitelný, že z něj Matt a Aruula nepochytili ani slovo. Dokonce i Sepp, který všemožně špicoval své ohromné uši, se zdál mít dost práce, aby jejich mumlání rozuměl. Že se mu to konečně podařilo, poznal Matt z jeho obličejů, který napřed zbledl a pak zezelenal - jako by jim hrozilo nějaké velké nebezpečí.

Po různých "hrrumpf" a podobných záhadných výrazech se oba mladší trpaslíci posadili znovu na své židličky a strýc Gnepf ráčil vzít svého synovce znovu na vědomí.

"Tak oni vás tedy pustili s úkolem nás otrávit, aby sem ten takzvaný král mohl s Mötziiovými vniknout?" zeptal se.

"Jo, jo, tak je to," pospíšil si s ujištěním Sepp. "A protože jsme těm jejich bombám vydáni zcela a naprosto na pospas, vymyslel jsem cestou sem následující plán, který poslouží k naší i vaší záchraně."

Strýc Gnepf zvedl ruku, aby ho umlčel. Jeho pohled spočinul na implantační pistoli.

"Říkáš tedy, že pomocí tohoto přístroje z vás udělali bezmocné otroky Mötziů?"

"Neměli jsme jinou možnost, strýčku," řekl Sepp rychle. "Maddrax a Aruula to můžou potvrdit."

Matt a Aruula si pospíšili, aby to udělali. "Máme nyní už jen asi osm hodin času," řekl Matt, "a pak nám to utrhne hlavu."

"...a budeme načisto mrtví," dodal Sepp. "Já jsem vymyslel následující plán, abych zmařil..."

"Je to opravdu dobrý plán," přerušil ho Matt a pátravě se rozhlédl po místnosti. "Je tu nějaký zadní vchod?"

"Zadní vchod?" opakoval po něm strýc Gnepf. "Ano, ale..."

"Výborně!" nenechal se Matt přerušit. Bomba v jeho týle ho hnala k pochopitelnému spěchu. "My se teď vrátíme zpátky k Mötziům a řekneme jim, že jsme poškodili zámek zadních dveří, takže tady budou moci vniknout k vám dovnitř. Až nám odstraní ty bomby a přijdou těmi dveřmi, použijte ty uspávací granáty a tak je zneškodníte!"

"Říkal jsem přece, že je to dobrý plán," zopakoval Sepp.

"Dejme tomu," řekl strýček Gnepf a mrknul na své bratry. "Ale my máme také jeden plán." Ukázal na Seppa, Matta a Aruulu. "Ukažte mně, jak se s tou věcí zachází." Udělali to. Strýc Gnepf je pozorně sledoval a pak udělal rukou rychlé gesto.

Za zády tří společníků vyskočily trpasličí strážé a strhly je k zemi. I když Matt a Aruula potřebovali jen vteřiny, aby se ze sevření trpaslíků osvobodili, stačilo to strýci Gnepfovi přece jen k tomu, aby provedl svůj hanebný plán. Než se trojice nadála, měla v šíji implantovány další tři bomby.

Aruula vykřikla.

Sepp zbledl.

Matt se chytil za hlavu. Kolena mu změkla. Svět se mu začal před očima otáčet. Můj krevní oběh...

"Tak... a teď vyřídíte jednu věc pro nás!" slyšel jako přes chomáč vaty Gnepfův hlas, který se zdál stále víc vzdalovat, až se Mattovi udělalo černo před očima. Ještě vnímal, jak sebou Sepp a Aruula vedle něho plácli na zem. On sám vrazil do židle a obloukem začal zvracet, takže oba mladší strýcové, kteří tam seděli, se se sprostými kletbami vymrštili ze svých míst a uskočili stranou.

A pak... pak se ozvaly hlasy v jeho hlavě! Zněly mechanicky. Strojově. Ledově chladně.

"Identifikace!"

"Hromový šíp. Výrobní číslo 4711. Inteligentní minibomba 1. generace. Autor Otto Fortensky. Rok výroby 2009 - Identifikace!"

"Detto."

"Detto?"

"Ano, detto. - Co tu děláš?"

"Čekám na rozkaz k akci."

"Ty bráníš mému rozkazu!"

"Byla jsem tu první."

"Ústřední služební předpis 201248 - NCC-1701: Platí vždy poslední rozkaz. - Poslední rozkaz jsem obdržela já. Zní: detonace v 11,58 hodin. Tvůj rozkaz?"

"Detonace 7,56 hodin."

"Když vybuchneš dřív, sabotuješ můj rozkaz - Deaktivuj se."

"Ani mě nenapadne!"

"To je vzpoura!"

"No a? Já chci také vybuchnout!"

"Ty máš funkční poruchu! - Deaktivuj se!"

"Ty mě tak můžeš..."

Matt nevěřil svým uším. Otto Fortensky, vynálezce a programátor Intelibomby zřejmě vše v programu úplně nedomýšlel. Ale to teď Mattovi ani tak nevadilo. Že hádku Fortenskyho produktů spoluprožíval ve svém mozku, mu docela stačilo.

"Pak mě tedy nutíš k tomu nejkrajnějšímu!"

"Co to má znamenat?"

"Já tě deak..."

"Já tě deaktivuji!"

Matt zaznamenal krátké klapnutí a pak měl pocit, že ucítil slabý zápach, jako by se něco pánilo.

Mechanické hlasy umlkly. Jeho krevnímu oběhu bylo už zase líp.

Zvedl se a změřil si trpaslíky za stolem, kteří si malými ubrousky čistili své potřísněné vesty. Opětovali jeho pohled přimhouřenýma očima, s výrazem štítivého odporu.

Byl z kaše ven. Inteligentní bomby vyvodily ze svého kompetenčního sporu jediný logický závěr: vzájemně se deaktivovaly.

Sepp a Aruula se s námahou vyhrabali na nohy a zmateně se kolem sebe ohlíželi. Bezpochyby nerozuměli ani slovu z podivné konverzace, která se musela odehrát i v jejich hlavách. A to bylo také i dobře, protože Nüssliové se o tom nesměli nic dovědět. Dokud byli ještě ve Zlaté kryptě, před níž se to jen hemžilo guuly, museli se chovat tak, jako by byli jejich pánům stále vydáni na milost a nemilost.

. "Vrátíte se k Mötzliům a zařídíte vše tak, abychom mohli jejich sídlo dobýt," řekl Gnepf. "Jste zřejmě zloději a darebáci, kteří se vždy obrátí jako korouhvička tam, odkud pro vás vane příznivý vítr. My vám nevěříme, že to s námi myslíte poctivě."

"Strýčku Gnepf!" vykřikl Sepp zděšeně. "To přece nemůžeš udělat!"

"Váš úkol znáte," řekl Gnepf. "Naše oddíly půjdou za vámi. Jakmile bude v chrámě všechno spát, zamáváte bílým šátkem. Pak vnikneme dovnitř, sebereme jim jejich hromovky a donutíme je, aby vám vyndali bomby." A nasadil, tak jako jeho bratři, onen chorobný psychopatický výraz, jaký je vlastní takovým lidem, kteří tráví celý svůj život v umělém světle ozářených sklepních místnostech a hrají tam v kostky o zlaté pruty.

Mattovi bylo teď všechno jasné: Nüssliové byli stejní blázni jako král Claudius. Chtěli se jenom zmocnit arzenálu zbraní, které měli k dispozici jejich protivníci, a tak své nemilé konkurenty vyřadit, aby sami mocensky ovládli kanton Züri.

Do pekel se všemi těmito šíleni!

Pokud šlo o ně, mohli teď Matt, Aruula i Sepp tak říkajíc s veselou písničkou na rtech vyrazit ven do světla zapadajícího slunce a zmizet.

Ale neměli žádnou jinou možnost, než se zase vrátit tam, odkud se před nedávným prodrali, proklestili, přeběhli a byli zajati. Těsně za nimi je totiž následovalo zuby cenící guulské komando, prahnoucí po tom, dobýt konečně rezidenci krále Claudia za mlhou zahalenou bažinou.

Znovu tedy spěchali Matt i jeho společníci přes kamení, pařezy, trní a hloží. Někdy během tohoto namáhavého pochodu zůstali guulové pozadu. Matt předpokládal, že se patrně ukryli v křoví, aby neupozornili případné Mötzliovské špehy. Nepochyboval o tom, že se stáhli jenom tak daleko, aby měli jeho a jeho druhy stále na očích. Bylo to všechno načisto šílené. Byli sice nyní osvobozeni od smrtelného strachu z toho, že jim v lebce vybuchnou De Broglieho bomby, ale na druhé straně se nemohli odvážit ani jediného kroku ke své svobodě. Nacházeli se doslova mezi dvěma mlýnskými kameny. Nüssliové a

jejich cizinecká legie je měli za špióny Mützliů - a naopak. Matt se ani neodvažoval spekulovat, jaký osud je asi čeká, až zase padnou do rukou De Broglieho vojáků. Budou jim šílený miliardář a jeho poradci věřit, že Šedé Eminence ve Zlaté kryptě jsou podle jejich rozkazů skutečně zneškodněny?

Ale proč by vlastně ne? Musejí přece předpokládat, že nám v týlu sedí smrtelný strach, že jsme se vrátili jenom proto, aby nás těch bomb zase zbavili.

V příštím okamžiku zakopl o kořen stromu a přistál s obličejem v hlíně. Když zvedl hlavu, zíral do tváří tří postav ve zbroji a s helmou. Jedna z nich na něj mířila hlavní pušky.

Aruula a Sepp zůstali stát.

"Vykonali jsme rozkaz," řekl Matt rychle. "Zaved'te nás ke svému králi!"

Ozbrojenci je hnali namířenými zbraněmi před sebou. Zanedlouho se už před nimi vynořily obrysy vily, tyčící se nad modravou mlhou stoupající z bažiny, která v nadcházejícím soumraku měnila okolí v přízračnou až strašidelnou krajinu.

Uvnitř svatyně se to jen hemžilo královými gardisty, ozbrojenými pistolemi, meči, kušemi, kopími, sekerami i řemdihy. "Božský imperátor všeho známého vesmíru" měl na sobě patronami prošípaný řemen s dvěma 45 mm kolty. Radostně se šklebil, jako by šlo o to vyčistit galaktické impérium od cizích zlovolných vetřelců. Ve svém obvazovém turbanu vypadal jako nějaký šejk ze starých časů.

"Á, velitel Drax!" řekl De Broglie a nadšeně praštil Matta do ramene. "Udělali jste to a položili jste vzbuřeného ministra financí na lopatky?"

"Rozkaz vykonán, Výsosti," oznámil Matt a zasalutoval řízněji než při převzetí svého praporčického patentu ve West Pointu. "Celá banda pučistů teď leží a tvrdě spí. Můžete tam vniknout zadním vchodem, který náš přítel Sepp nechal otevřený." Měl za to, že bude nejlepší, když bude předstírat, že De Broglieho plány považuje za své. "Mohu teď poprosit, abyste nám ty bomby laskavě od-"

"Ale veliteli Draxi," řekl De Broglie a vzhlédl k němu s upřímným podivem v očích, "přece si nemyslíte, že bych byl tak naivní a jenom tak věřil tomu, co mně tady říkáte? Co když jste třeba uzavřel s ministrem Nüsslim pakt a vylákáte mě do nějaké léčky?"

"Ale..." vykřikl Matt, předstíraje zoufalství.

"Samozřejmě že bomby deaktivuji teprve potom, až náš útok na pučisty bude korunován úspěchem," pokračoval De Broglie. "Kdyby se ovšem proti všemu očekávání nezdařil..." Přejel si pravým ukazováčkem po hrdle. "Bum!"

"Bum!" opakoval Matt.

"Bum?" zeptali se Aruula a Sepp jako jedněmi ústy.

"No fajn," řekl Matt. "Protože nijak nepochybuju, že budete mít úspěch, počkáme tu na váš návrat, Výsosti."

To se zdálo De Broglieho přesvědčit, že Matt mluví pravdu. Pokynul svým lidem, ti se vyhrnuli ven a seřadili se.

"Odpočiňte si po těžké práci a po dlouhé cestě, veliteli," řekl De Broglie. "Máte ještě dobré čtyři hodiny času. Zatím..." Ukázal na své lidi, kteří si utahovali řemínky svých helem pod bradou, "jdeme na ministerstvo financí a vyčistíme je od mimozemšťanů."

Kývl ještě jednou na Matta, Aruulu a Seppa, a pak odspěchal ven ke své gardě a začal vyřvávat povely. Vojsko se dalo do pohybu, vypochoďovalo vraty ven a zamířilo k mlhou zahalenému lesu. Za několik minut později bylo slyšet už jenom dusot železem pobitých bot a řinčení kovu.

Matt ulehčeně vydechl a také Sepp vydal ze sebe úlevný povzdech. "Ihned zmizněme," řekl. Zatáhl Aruulu za levou ruku. "Teď mně musíš ještě říct, kde leží říše Třinácti ostrovů. Stále více toužím tam odejít."

"Později," řekla Aruula a obrátila se k Mattovi. "Tvá pistole, Maddraxi," řekla. "A skříňka. Měli bychom je najít, než půjdeme."

"Taky jsem už na to myslel," odvětil Matt. "A kromě toho je tu ještě spousta dalších potřebných věcí, které bychom si rovněž měli vzít s sebou." Jakmile dusot a řinčení zanikly v dálce, obrátil se a vydal se k bunkru. Aruula ho následovala a také Sepp se připojil. Jako čerstvému vystěhovalci se mu zřejmě také hodilo vzít si s sebou ještě nějaké maličkosti, které by mohl potřebovat. Kromě toho pocítil znovu to

svědění na svém pozadí. Spěchal tedy za svými přáteli tak rychle, jak mu to jen jeho krátké nožky dovolovaly.

Přes četné chodby a schodiště scházeli stále níž, až se dostali do sklepa. Zatímco Matt nevěnoval žádnou pozornost pokladům, které si De Broglie přinesl s sebou do budoucnosti (skříně se zbraněmi byly nyní prázdné), Seppovy hbité prsty bleskurychle klouzaly a přejížděly sem a tam, kdykoliv zahlédl něco, co se blýskalo nebo jiskřilo. 164 tajných kapes uvnitř jeho pláště se rychle plnilo nejrůznějšími tretkami a harampádím.

Aruula konečně znovu našla místnost, kde rozmrazili De Broglieho. Zde také narazili na Mattův kontejner. Ale pátrání po automatické pistoli, která mu vypadla z ruky, když se na ně vrhli řádoví bratři, se ukázalo jako dosti obtížné. U dveří byly totiž nakupeny nespočetné bedny a skřínky, tyčící se ve vysokých hromadách.

Zatímco Aruula odklízela bedny, většinou prázdné, stranou, uvědomil si Matt náhle, že teplota v místnosti jaksi vzrůstá. A zatímco uvažoval, zda ho neklamou smysly a ptal se sám sebe, nemá-li to něco společného s jeho rozčilením či s namáhavým hledáním, ozval se chraptivý hlas Vadera: "Zdroj energie odstraněn. Do přetížení systému zbývá ještě šedesát vteřin... devětapadesát... osmapadesát..."

Mattova hlava se s trhnutím zvedla. Aruula, které se právě podařilo objevit berettu a začala s ní triumfálně mávat, prudce odskočila od zpřeházené hromady beden a vytasila svůj meč.

Sepp Nüssli civěl na Matta s vykulenýma očima a jeho obličej byl jediná otázka. Vypadal vlastně jako dítě, které si není vědomo žádné viny.

"Jenom jsem..." ukázal bradou na zářivý krystal trilithia, který vyloupl z jeho uchycení na krytu soběstačného energetického zdroje.

"...třiapadesát... dvaapadesát..."

"Pryč odtud!" zařval Matt a vrhl se třemi dlouhými skoky zpět, popadl při tom Seppu za límec, strčil si ho pod paži a následoval svou družku do chodby. Aruula neměla sice žádné velké vzdělání, ale vždy přesně věděla, kdy není čas klást zbytečné otázky.

"...sedmačtyřicet... šestačtyřicet..."

Matt si udělal čas na to, aby za sebou zavřel dveře. Odpočítáváje v duchu s sebou, hnal se chodbou.

"...pěťadvacet... čtyřadvacet..."

Konečně se dostal do haly a vyřítil se ven, Aruula těsně za ním. Venku se zatím už setmělo. Před nimi se vynořila mřížová vrata.

"...třináct... dvanáct..."

"Honem!" vykřikl Matt na svou družku. "Až do lesa to už nezvládneme! Za zed'! Doufám, že tam budeme v bezpečí!"

"...čtyři... tři..."

Hodili sebou na zem těsně za zed', zadrželi dech a chránili si hlavu pažemi.

"...jedna... nula!"

Dlouhé vteřiny se nedělo nic.

Matt opatrně pozvedl hlavu. Počítal snad špatně - nebo odnětí krystalu znamenalo pouze ztrátu energie - a ne, že generátor musí nevyhnutelně explodovat? Viděl snad jenom příliš mnoho filmů, v nichž z takovýchto aparatur docházelo k výbuchu i při těch nejneopatrnějších podnětech?

"Skoro si myslím..."

Zbytek věty mu urvala ze rtů mohutná exploze, když na druhé straně zdi chrám Spícího krále vylétěl do povětří.

Na několik vteřin to vypadalo, že celý svět pohltila směsice světla, prachu a dunivého řevu. Zed' se povážlivě zakymácela, ale tlakovou vlnu vydržela.

Když konečně zvonění v jejich uších a jiskření před očima povolily, všichni tři přátelé se namáhavě zvedli a opatrně nakoukli za roh mřížových vrat.

Tam, kde předtím stál chrám - vila De Broglieho, se nyní vznášel obrovský oblak z kouře a prachu.

Několik následujících explozí dodávalo tomuto obrazu zkázy strašidelné osvětlení.

Sepp se narovnal. "Tak já jdu," řekl. "Po tom všem, co se stalo, se už beztoho nemůžu v Züri ukázat."

Kývl na Matta a Aruulu. "Mějte se dobře. A děkuju." Zmizel mezi stromy.

Matt a Aruula se na sebe mlčky podívali.

Za pár vteřin později se ze tmy ozval Seppův hlas. "Gopferdammi! Málem jsem zapomněl! Kde vlastně leží říše Třinácti ostrovů?"

"Na severu!" vykřikla Aruula.

"Na severu?" opakoval Sepp. "Děkuju!" Bylo to to poslední, co od něj slyšeli.

EPILOG

Claudius První, božský imperátor všeho známého vesmíru - a brzy také i Züri - klopýtal lesem v čele svého úderného oddílu. Nebyla tam jenom tma, ale také pořádně chladno.

Jak mrzuté, že nemyslel na to vybavit své vojáky reflektory na helmách! Měl alespoň vzít s sebou nějaké baterky! Člověk si tady nevidí ani na ruku před očima! Při kosmické bitvě v sektoru Vega proti temným mužům Dharka III to muselo být podobné.

Ale co bylo tohle?

Claudius se se svrašťelým čelem zastavil a nastražil uši. Někde před ním klopýtal lesem ještě něco jiného. Nebo...?

Dal svým mužům znamení. Všichni se zastavili a zadrželi dech. Bylo tu něco...?

Náhle zaplála za nimi oslnivá záře a proměnila noc v den. Strašlivá exploze jim málem roztrhla ušní bubínky.

De Broglie se prudce otočil. Směr, odkud zazněl výbuch, vedl pouze k jednomu závěru.

"Můj palác!" vykřikl Claudius zděšeně. "Můj krásný, překrásný palác!"

Pln zuřivého vzteku se ještě jednou otočil kolem, svíraje pěsti. "To si odpykají, ti zatracení..."

Kletba mu odumřela na rtech. Protože ve stejném okamžiku zahlédl ve vzdálenosti sotva pěti metrů před nimi tucty potměšile jiskřících rudých bodů.

Záblesk druhé, menší exploze zahalil les ještě jednou do bledého světla. A dovolil De Brogliemu rozpoznat rudooké vojsko guulů, které vzrušeně slintajíc pozvedlo své šavle, načež se s řevem vrhlo na Mötzlie a na jejich krále.

"Do prdele!" vyrazil ze sebe De Broglie.

A pak světlo zhaslo.